முடிமன்னர் மூவர்

(உரை நடை)

ஆசிரியர்:

வித்துவான், பெ. கோவிந்தமூப்பனார்,

தலைமைத் தமிழாசிரியர்

சேவகப் பாண்டியன் போர்டு உயர் நிலைப் பள்ளி,

இராஜபாளையம்.

பிரசுரகர்த்தர்

எஸ். ஆர். சுப்பிரமணிய பிள்ளை

திருநெல்வேலி ஜங்ஷன்

காபிரைட்]

[விலை அணா 10.

முதற் பதிப்பு: 1947

106188

Printed at the Rajan Electric Press, Madras
For S. R. S. Q. H. Tny. No1. C. 500—12-'47.

முகவுரை

சங்ககால வேந்தருள் மூவரைப்பற்றிய வரலாறுகள் காப்பியச் சுவைகள் சிறந்து விளங்கும்படி என்றால் செய்யுளில் பாடப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் அண்மையில் வெளிவரும். அவ் வரலாறுகளின்சுருக்கமாக இந்நூல் உரை நடையில் இப்பொழுது வெளியிடப்படுகிறது. வரலாறுகளுக்கிடையில், செய்யுள் நூல்களிற் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும். இயற்கை வருணனைகளும், இல்லறவியல், அரசியல், அவற்றின் உட்பிரிவுகளாகிய போர், கொடை, புலமை, இசை, தெய்வ வழிபாடு, தொழில் முதலிய தமிழர் சிறப்பியல்புகளும் இவ்வுரை நடை நூலிலும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. வரலாறுகளைக் கூறிச் செல்லுமிடங்களில் அவ் வரலாறுகளோடு தொடர்புடைய புறநானூற்றுச் செய்யுள்களும், அவற்றின் கருத்து விளக்கங்களும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் பண்டைப் புலவர்களுடைய புலமைகளையும், எண்ணங்களையும், அரசர்களுடைய தமிழ்மொழி ஆதரவுகளையும் விளக்குதலோடு காப்பியங்களிலும் புறநானூறு முதலிய சங்க நூல்களிலும் மாணவர்களுக்குப் பற்றை உண்டாக்கி அவற்றைக்கற்கும் அவாவையும் எற்படுத்துமென்று எண்ணுகிறேன்.

பெ. கோவிந்தமுப்பனார்

பொருளடக்கம்

1. சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை 1—24
2. கோப் பெருஞ் சோழன் 25—53
3. தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியன் 54—86

முடிமன்னன்

1. சேரமான் கணைக்கா லிரும்பொறை

தாமரை மலர்கள் மலர்ந்து காண்பவர் கண்களைக் கவரும் நீர் நிலைகளில் எருமைகள் படிந்து, முன்பு தாம் வயல்களில் சென்று தின்ற கரும்புகளைக் குதட்டித் தின்றுகொண்டிருக்க, அப்பொய்கையில் விளையாடிய வரால்மீன்கள் அவற்றின் மடிகளை முட்டினவாக. அவ்வெருமைகள் தம் கன்றென்று எண்ணி அகங் குழைந்து அயராது தீம்பால் சொரியும். எருமைகளின் பாலும் நீர்நிலைகளின் நீரும் கலந்து மடைகளின் வெளியே சென்று அயலிலிருக்கும் வயல்களிலுள்ள நெற்பயிரை வளர்க்கும். அந் நெற்பயிர்களையும் கரும்புகளையும் கமுகுகளையும் வேலியாகவுடைய நகரம் சேரநாட்டின் தலைநகராகிய வஞ்சிமா நகரமாகும்.

வஞ்சிமா நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு செங்கோல் செலுத்திய சேரமன்னர்கள் பலர். அவர்களில் சேரமான் கணைக்கா லிரும்பொறை என்பவன் ஒருவன். இவன் பொய்கையா ரென்ற நல்லிசைப் புலவரிடம் தேனினும் இனிய செந்தமிழ் மொழியை

ஐயந் திரிபறக் கற்றறிந்தவன். தமிழ் மொழியைத் தன்னுடெங்கும் வளர்த்தவன். தமிழ்ப் புலவர்களை ஆதரித்தவன். இல்லை என்று வந்த இரவலர்களுக்கு இல்லையென்னுது கொடுத்து நல்லிசை பெற்றவன். புலவர்களால் புகழ்ந்து பாடப்பெற்றவன். அரிவையர் விரும்பும் அழகுடையவன். குடிகள் விரும்பும் செங்கோலுடையவன். போரெனிற் புகலும் புனை கழல் மறவன். மானமே அணிகலமெனமதிப்பவன். சேரமான் கோதைமார்பன் என்பவனுக்கு அண்ணன். இவனுக்குக் கற்றறிந்த அமைச்சர்கள் நூல்நெறி காட்டினார்கள். தானைத் தலைவர்கள் உறுதுணையா யுதவினர். நாட்டினர் நன்னெறியில் நடந்தனர். சேரமான் கணைக்கா லிரும்பொறை தன் நாட்டைச் செம்மையிற் காவல் செய்து வந்தான்.

சேரநாட்டில் திங்கள் மும்மாரி பெய்தன. வயலெங்கும் கூலங்கள் வளம்பட விளைந்தன. காவெங்கும் காய்களும் கனிகளும் காய்த்துக் கனிந்தன. செடி கொடிகளில் மலர்கள் மலர்ந்து திகழ்ந்தன. மலைகளிலும் கடல்களிலும் வளங்கள் மிகுந்தன. சேரநாட்டு மக்கள் நானில வளங்களையும் கொண்டுவந்து தங்கள் தங்கள் இல்லங்களில் நிறைத்து வைப்பார்கள். பலவற்றை எடுத்துத் தங்களைக் காக்கும் காவலனுக்குக் கொடுப்பார்கள். தங்கள் வேளாண்மைத் தொழிலுக்கு உதவிய ஏவலர்களுக்குக் கொடுத்துதவுவார்கள். கொல்லர், தச்சர், குயவர் முதலிய தொழிலாளிகளுக்கும் வழங்கி மகிழ்வார்கள். இல்லையென்று வந்த

இரவலர்களுக்கும் பாடி வந்த பாணர்களுக்கும் ஈந்து இன்புறுவார்கள். ஆடவரும் மகளிரும் இல்லிலிருந்து நல்லறங்கள் பல புரிந்து வாழ்வார்கள்.

பெண்கள் நீராடி நெடுநிலை மாடங்களி லமர்ந்து காரகில் புகைத்துக் கருங்குழல் புலர்த்துவார்கள். மலர் மாலை புனைந்து மகிழ்வார்கள். வாளனைய புருவங்களுக்கும் கயலனைய கண்களுக்கும் மைகொண் டெழுதுவார்கள். பொன்னும் மணியும் புனைந்து பூரிப்பர் பலர். மின்னற்கொடி போன்று வீதிகளில் நடந்து செல்வர் பலர். குழலிசையை வெறுத்துக் குறு நடைச் சிறுவருடைய மழலைச் சொற்களைக் கேட்டு மகிழ்வர் பலர்.

ஆடவர்கள் வில் வித்தை பழகுவார்கள். பரியேற் றம் கரியேற்றம் பயில்வார்கள். அமிழ்தனைய அருந் தமிழ்நூல்களைக் கற்றறிவார்கள். காலையி லெழுந்து நீராடிக் கடவுளை வணங்குவார்கள். அடுபுகை யல்லது சுடுபுகையை அறியார்கள். உண்ணீ ரல்லது கண்ணீரை யறியார்கள். "வாழ்க சேர வளமலி நாடு; வாழ்க கணைக்கா லிரும்பொறை மன்னன்; வாழ்க தமிழ்மொழி" என்று வாழ்த்தி மக்கள் அனைவரும் மகிழ்ந்து வாழ்த்து வந்தார்கள்.

சூழ்ச்சி

சேரநாட்டு மக்கள் செல்வக் களிப்பினாலும் செங்கோற் சிறப்பினாலும் உள்ளம் பூரித்துத் தங்கள் காவலனாகிய கணைக்கா லிரும்பொறையை வாயார வாழ்த்தினர். பொன்னையும், மணியையும், கனிகளை

யும், கறிகளையும், நெல் முதலிய கூலங்களையும் மன்னனுக்குக் கொடுத்து மகிழ்ந்தனர். இல்லை யென்னாது தம்மிடம் வந்திரப்பார்க்குக் கொள்க என்று பல் பொருளும் கொடுத்தார்கள். போர் என்று எவரேனும் புகலுவராயின் எங்கு நடைபெறுகிறது என்று பூரித்தெழும் வீரர்களாய்ப் பரி யூர்வதிலும், கரி யூர்வதிலும், தேர்லூர்வதிலும் சிறந்துவிளங்கினர்.

கணைக்கா லிரும்பொறை தன் குடிகளின் உயர்வையும் படைகளின் வலிமையையும் கண்ணுரக் கண்டு களிப்படைந்தான். தன்னுடைய வாள் வலிமையும் தோள்வலிமையும் மனவலிமையும் தன்னைப் போருக்கு ஊக்கின. "தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார் தோன்றலில் தோன்றாமை நன்று" என்னும் வள்ளுவர் மறைமொழியை மனத்தில் நினைந்தான். மாற்றாரை வென்று அவர் மண் கொண்டு ஆளுவதே மன்னர்க்கு அழகாகும் என்று எண்ணினான். அறிவிற் சிறந்த அமைச்சர்களையும் வலிமையிற் சிறந்த தானைத் தலைவர்களையும் அழைத்துத் தன்னரு கிருத்தினான். "ஆளும் நாடு ஒரு வண்டிக்கு நிகராகிறது. அவ்வண்டியைச் செலுத்து கின்றவன்காவலனாவான்.அவ்வண்டிக்குஅச்சு படைத் தலைவனாவான். அவ்வண்டியை இழுத்துச் செல்லும் காளைகள் அமைச்சராவர். ஆகையால் அமைச்சர்களும் படைத்தலைவனுமாகிய நும்மை அழைத்து ஆராய்ந்து எண்ணித் துணிந்தபின்பே ஒரு செயலைச் செய்வது என்னுடைய வழக்கம். இப்பொழுது நம் நாடு நன்னிலையி லிருக்கிறது. நன்செயும் புன்செயும்

நன்கு விளைந்தன. குடிமக்களிடம் கவலையும் அவலமு மில்லை. பசியும் பிணியு மில்லை. பகைமையும் சிறுமையு மில்லை. நாட்டைப்பற்றிய கவலை என்னிடம் இல்லை யென்றாலும், உள்ளத்தில் சின்னாளாக ஒரு கவலை உலாவிக் கொண்டிருக்கிறது. நான் உண்பன உண்டும், உடுப்பன உடுத்தும், காண்பன கண்டும் களித்துவாழ்கின்றேன். சின்னாட் பல்பிணிச் சிற்றறி வுயிர்களில் என்போல் இன்புற்று வாழ்பவர் ஒருவரு மிரார். என்னுடைய நாட்டில் படையெடுத்து இடர் செய்த பகைவர் ஒருவரு மில்லை. உயிரோடு வாழும் வரை இங்ஙனமே துன்பமின்றி இன்புற்று வாழ்வதே இனிய வாழ்க்கை என்று பலர் எண்ணலாம். ஆனால் மன்னர் வாழ்க்கை மாறுபாடுடையது. அல்லல் வாழ்க்கையே அரசர் வாழ்க்கை.

"நல்லா மைபழி; கற்றார்க் கரும்பொருள்
நல்கா மைபழி; நண்ணார் நாடு
வெல்லா மைபழி; மெய்யில் விழுப்புண்
இல்லா மைபழி; என்றென் றளவில
சொல்லா நிற்கும் தொல்லைத் தமிழ்நூல்"

இப்பழிகளில் பல பழிகள் என்னிடம் இல்லா தொழிந்தன. விழுப்புண்படாமையும் பகைவர் நாடு கொள்ளாமையுமே என்னிடமுள்ளவை. என் தோள் வலி கொண்டும், படைவலி கொண்டும், துணைவலி கொண்டும் அப்பழிகளை நீக்கலாமென்று நினைக்கி றேன். இந்நினைப்பே என் கவலை. அறிஞர்களே! வடநாட்டு மன்னர்களாகிய கனகன், விசயன் என்பவர்களை வென்று அவர்களுடைய தலை

களின்மேல் இமயமலையிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட கல்லை ஏற்றித் தன்னூட்டுக்குக் கொண்டு வந்து கற்புக்கரசி யாகிய கண்ணகி தேவிக்கு உருவஞ் செய்து, கோவிலும் எடுத்தான் செங்குட்டுவனென்னுஞ் சேரர் பெருமான். அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியோடு போர் செய்து அவனுடைய தகடூரை அழித்துப் பெரும்புகழ் கொண்டான் பெருஞ்சேர லிரும்பொறை யென்னும் மன்னன். என்னுடைய குலத்தோர் வலிமையையும் என்னுடைய வலிமையையும் ஆராய்ந்து துணிந்து உங்கள் கருத்தைத் தெரிவியுங் கள்'' என்று கூறினான் கணைக்கா லிரும்பொறை.

அமைச்சரில் ஒருவனாகிய பண்ணன் எழுந்து அரசனை வணங்கி, "மன்னவ தாங்கள் கூறியது உண்மை. நாடு நன்னிலைமையி லிருக்கிறது. குடிகள் கூறும் குற்ற மில்லை. நால்வகைப் படைகளும் சால வலிமையுடையன. தங்கள் முன்னோரைப் போலவே பகைவர்மேல் படையெடுத்துச் செல்வதில் பழி யொன்றுமில்லை'' என்று கூறினான். சாத்தன் என்னும் அமைச்சன் எழுந்து "அரசே, தாங்கள் எண்ணிய படியே போருக்கெழுவதில் குற்றமில்லை. அமைச்சர் பண்ணன் மொழியில் பழியும் இல்லை. முதலாவதாகக் குறுநில மன்னன் மூவனோடு போர் செய்வது நல்லது. மூவனை வென்றபின் சோழநாட்டு மன்னனாகிய கோச்செங்கட் சோழனோடு போர் செய்யலாம்'' என்றான். பின்பு, படைத்தலைவனாகிய பணிக்கன் எழுந்து "மன்னவ! தாங்கள் மொழிந்த மொழிகள் எனக்கு உவகையை அளித்தன. அமைச்சர்கள் சொல்லிய

சொற்கள் மனதிற்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தன. தங்களுடைய நால்வகைப்படைகளும் போரின்றிப்புலம்புகின்றன. தங்கள் பகைவருடைய ஊரையும் பேரையும் உரைப்பீர்களானால் இப்பொழுதே சென்று அவர்களுடைய தலைகளைக் கொண்டு வந்து சேர்க்கும். காடுகளும் மலைகளும் கடக்க வேண்டியவையாயிருப்பினும் அஞ்சாது அவற்றைக் கடந்து சென்று பகைவரைப் பாழ்படுத்தும். கூற்றமே பல வுருவங் தாங்கி எதிர்க்க வருமாயினும், தன் வலிமையைக் கெடுத்து உன் அடிகளை வணங்கும்படி செய்யும். நான் படைகளைப் பற்றிப் பலவாறு புகழ்வதில் சிறிதும் பயனில்லை. அவைகள் பகைவரோடு போர் புரியும் பொழுது அவைகளின் திறமையைக் கண்டுகொள்ளுங்கள்'' என்றான்.

கணைக்கா லிரும்பொறை அமைச்சர்கள் சொல்லினாலும், தானைத்தலைவன் சொல்லினாலும் அகம் மிக மகிழ்ந்தான். உடல் பூரித்தான். அவர்களைப் புகழ்ந்து மூவன் நாட்டின்மேற் செல்வதற்குச் செய்ய வேண்டுவன செய்யும்படி கட்டளையிட்டு மன்னன் அகன்றான்.

வென்றி

மன்னன் கணைக்கா லிரும்பொறை கவின் மிகு தவிசின்மிசை அமர்ந்திருந்தான். அமைச்சரும் படைத் தலைவர்களும் அரசனை வணங்கி அவரவர்க்குரிய இருக்கையில் இருந்தனர். போரைத் தொடங்கும் நாளையும் புறப்படும் நேரத்தையும் காவலனை வணங்

இக் கணி தெரிவித்தான். வலிமை மிகுந்த மறவர்களை அழைத்து மூவனுடைய ஆனிரையைக் கவர்ந்து வருமாறு காவலன் கட்டளையிட்டான். ஆனிரையைக் கவர்ந்தபின் வள்ளுவனை அழைத்துத் தான் படையெடுத்து வருவது குறித்து அவன் நகரில் பறை அறைவிக்குமாறு பணித்தான். பின்பு இரும்பொறை தன்னுடைய கரிப்படையையும், பரிப்படையையும், தேர்ப்படையையும் ஒன்றன்பின் ஒன்ருக அனுப்பினான். வலிமை மிகுந்த மறவர் வாழ்த்தவும், முரசு ஆரவாரிக்கவும், சங்கம் முழங்கவும் வேந்தன் வில் லேந்தி வெகுண்டு புறப்பட்டான். காலாட்படை கடலென ஆர்த்துக் கனன்று சென்றது. அலைந்தலைந்து புரண்டு செல்லும் கடலலை போலப் பாய்ந்து பாய்ந்து பரிமாக்கள் வாதுகர்களைச் சுமந்து படர்ந்தன. தேர்கள் உருண்டும் கரிகள் கனன்றும் நெறியே சென்றன. படைத்தலைவனுகிய பணிக்கன் நால்வகைப் படைகளையும் நடத்திச் சென்றான்.

வழியில் நல்ல சகுனங்கள் காணப்பட்டன. மலர் மாலையைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு கொள்வார் கொள்க என்று ஒருவன் விலைகூறி எதிரே வந்தான். நிலத்தில் நடந்து சென்ற ஒரு கோழிக் குஞ்சினைச் செம்பருந்தொன்று வானத்திலிருந்துபாய்ந்து காலாற் பற்றிப் பறந்து சென்றது. படைகள் நடந்து செல்வதனுல் மேலெழுந்தூளிகள் பகைவனுகிய மூவனுடைய உயிரும் அவன் படைகளுடைய உயிர்களும் நாளைத் துறக்கம் வந்து சேரும் என்று வானவர்க்குத் தெரிவிக்க உயர்ந்து செல்வன போன்று சென்று

ஞாயிற்றை மறைத்தன. காலாட்படை நடந்து நிலத்தைப் பொடி யாக்கிய பொடியை யானைகள் தங்கள் மத நீராலும் குதிரைகள் தங்கள் வாய்நுரை யாலும் நனைத்து அளருக்கி நடந்து சென்றன. அவ் வளறு புலர்ந்து பொடியாகுமாறு தேரினம் உருண் டுருண்டு சென்றன.

இங்ஙனம் நடந்து சென்ற படைகள் மூவன் நகரை அடைந்தன. அவனுடைய காவல் மரத்தை வெட்டின. நீர் நிலைகளைத் தூர்த்தன. மூவன் தன் பகைவனாகிய இரும்பொறை வருகையைக் கேள்விப் பட்டான். இரும்பொறையினுடைய பெரும்படை யோடு போரிட முடியாமையால், அவனும் அவ னுடைய துணைவியும் சுற்றமும் குடிகளும் அகழால் சூழப்பட்ட உயர்ந்த மதிலினுள் கதவுகளை அடைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தனர். மூவன் எதிர்த்துப் போரிடாமையால் இரும் பொறை அவனிருக்கும் மதிலை முற்றுகையிட் டான். படைகள் நீர் நிறைந்த அகழ்களை அழித்து மதிலினுட் செல்வதற்கு முயன்றன. மதிலினு ளிருந்தோர் உள்ளே இருந்துகொண்டே, வெளியிலி ருக்கும்வீரர்கள் அகழிகளை அழிக்காமலும் மதில்களைச் சிதைக்காமலும் கணைகளாலும் வேல்களாலும் தடுத் தார்கள். இருபக்கத்துவீரர்களும் வேல்களை எறிந்தார் கள். அம்புகளை வீசினார்கள். வீரர்களுடைய தலைகள் விழுந்தன. கைகள் வெட்டுண்டன. கண்கள் புண் பட்டன. வீரர்கள் பலர் வெட்டுண்டு அகழில் வீழ்ந் தார்கள். பலர் அகழைத் தூர்த்துக் கடந்தார்கள்.

பலர் மதிலில் ஏணி வைத்து ஏறினார்கள். பலர் மதிலை இடித்தார்கள். கூர்ங்கோட்டுக் களிறுகளை ஏவி மதிலின் கதவுகளை உடைத்தார்கள். பலர் மதிலின் மேலேறி உள்ளே நுழைந்தார்கள். பலர்வாயிலின் வழியாக உள்ளே நுழைந்தார்கள். இரு பக்கத்து வீரர்களுக்கும் பெரும்போர் நடந்தது. வீரர் மெய்களில் அம்புகள் பாய்ந்தன. வேல்கள் விழுந்தன. வாள்கள் போழ்ந்தன. குடர்கள் சரிந்தன. கண்கள் பிதிர்ந்தன. கால்கள் முறிந்தன. கவந்தங்கள் ஆடின. அம்புகள் கரியினூடும், பரியினூடும், காலாளினூடும் சென்றன. வேல்கள் வீரர்கள் மார்பினூடும் கண்களினூடும் பாய்ந்தன. கணைக்கால் இரும்பொறை வில்வளைத்துக் கணைகளை விடுத்தான். மூவன் அவனுக்கெதிரே வந்து போர் செய்தான். இருவரும் ஒருவரோடொருவர் சோர்வின்றிப் போர் செய்தார்கள். வேல்களை எறிந்தார்கள். வாள்களை வீசினார்கள். அம்புகளை ஏவினார்கள். இரும்பொறை எய்த அம்பொன்று மூவன் மார்பில்மூழ்கிக் கழன்று சென்றது. எதிர்த்து நின்ற மூவன் நிலத்தில் வீழ்ந்து மாய்ந்தான். அவன் மாய்வுக்கு வீரர்கள் வருந்தினார்கள்; புலம்பினார்கள்; அழுதார்கள்; படைகளை எறிந்துவிட்டு இரும்பொறையைப் பணிந்து நின்றார்கள்.

தன் காதலன் மூவன் துறக்கம் அடைந்தான் என்று கேள்விப்பட்டாள் அவன் மனைவி. மின்னற்கொடி நிலத்தில் நடந்து சென்றாற்போல மெல்ல நடந்து தன் கணவனைக் கண்ணுற்று அலறினாள்; அழுதாள்; கண்ணீர் வடிந்தாள்; மெய்யில் வீழ்ந்து

விம்மி யழுதாள். "மன்னு! மன்னு! வாய்திறவாய். என்னுயிர்க் காதல! எழுந்திரு, உன் திறமையை இகழ்ந்து இன்றுகாறும் உன்னோ டெதிர்ந்து போர் செய்தவரொருவருமில்லை. இன்று சேரன் வந்தெதிர்த் தான். உன்னை வென்முன். உன்னைக் கொல்லும் கூற்றுவனுனன். பரிசில் பெருத பெருந்தலைச் சாத் தன் பரிசில் நீட்டித்த உன்னை வெகுண்டு பாடிய பாட்டின் பயனே. கொல்கணையாகி உன் உயிரைக் குடித்ததுபோலும். நின்னைப் பிரியேன் என்ற நீ இன்று பிரிவது தகுமா? நீ என்னைப் பிரியினும் நான் உன்னைப் பிரியேன்" என்று அழுது புலம்பினுள். அவ னுடைய மார்பில் விழுந்தாள். அவன் புண்பட்ட மார்பில் கண்ணை வைத்து அவன் உயிரை நோக்கி னுள். உயிரைக் காணுமையினுல் அதனைத் தேடி மண்ணி னீங்கி விண்படர்ந்தாள்.

சேரன் கணைக்கா லிரும்பொறை தன் பகைவ னுகிய மூவன் பற்களைப் பிடிங்கினுன். அவன் நகரில் தன் விற் கொடியை நாட்டி வெற்றி விழாக் கொண் டாடினுன். பொன்னும் மணியும் புலவர்க்கும் வீரர் களுக்கும் கொடுத்தான். மூவன் பற்களை எடுத்துக் கொண்டு, மெய்நூற் புலவனுகிய பொய்கையார் வாழ்த்தவும், தன் தம்பியாகிய கோதை மார்பன் தொடர்ந்து பின்வரவும், தன் படைகளோடும் முரசொலியோடும் பரசொலியோடும் தொண்டி நகரை அடைந்தான். அந்நகர்க் கோட்டை வாயிலின் கதவில் மூவன் பற்களை அழுத்தித் தன் புகழையும்

வலிமையையும் பகைவர்க் கறிவுறுத்திச் சின்னாள் வாழ்ந்து வந்தான்.

பின்பு, தன் தம்பி கோதை மார்பனோடும் பொய்கையாரோடும் படைகளோடும் பேராரவாரத்தோடு மன்னன் தன் தலைநகராகிய வஞ்சிமா நகரை அடைந்தான்.

சிறைப்பாடு

பன்னிறப் பூக்களாகிய பட்டாடை உடுத்துக் கயலாகிய கண்களை விழித்து மருத நிலமாகிய தாய் ஈன்ற நெற்பயிராகிய மக்களை அணுகி வளர்த்து மன்பதைகளுக்குச் சோறளிக்கும் காவிரியாறு பாயும் சோழ நாட்டிற்குத் தலை நகரம் உறையூராகும். அந் நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு அரசாண்ட சோழ மன்னர் பலர். அவர்களி லொருவன் கோச்செங்கட் சோழன். இவன் மன்னர்களில் ஏறுபோல்வான். வழங்குவதில் மாமுகில் போல்வான். பன்னூ லாராய்ந்த பாவலன். புலவர் புகழும் புரவலன். தன்னை அடைவார்க் கெல்லாம் குளிர் நிழல் தரும் மரம் போல்வான். கரிகாற் சோழன் கால்வழி வந்தோன். பிறவாயாக்கைப் பெருமானுக்கு அடிமை பூண்டவன். சேயைக் காக்கும் தாய் போலக் குடிகளையெல்லாம் உவகையிற் காத்துக் கோலோச்சி வாழ்ந்து வந்தான்.

சோழன் செங்கணான் தன் நாட்டை நன்குகாவல் செய்து வருகையில் சேரநாட்டு மன்னனாகிய கணைக் காலிரும்பொறை மூவனை வென்று அவன் பற்களைப்

பிடிங்கித் தொண்டி நகரின் கோட்டை வாசற் கத வில் அழுத்திய செய்தியைக் கேள்விப்பட்டான். அவன் தன் நாட்டின் மேலும் படையெடுத்து வரு வதை ஒற்றரால் உய்த்துணர்ந்தான். அவன் தன் நாட்டின் மேல் படையெடுத்து வருமுன் தானே அவனோடு போர் செய்ய எண்ணங் கொண்ட வனாய், வாளையும் கொடியையும் முன்னர் விடுத்து நாற்படைகளையும் நடத்திச் சென்றான். சேரன் சோழன் செங்கணான் வருகையை அறிந்து, அவனை எதிர்ப்பதற்குக் கழுமலமென்னும் ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தான். இருவர் படைகளும் கழுமலத்தில் எதிர்ந்தன.

இரு பெருங்கடல்கள் கரையுடைந்து கடுகி ஓடி ஒன்றோடொன்று எதிர்ந்தாற்போல இருவரு டைய பெரும் படைகளும் எதிர்ந்து போராடின. வீரர்கள் வாள்களை வீசிப் பகைவரை வெட்டினார் கள். கணைகளை ஏவிக் கருதலர்களைக் கொன்றார்கள். வேல்களை எறிந்து எதிர்ந்தாரை வீழ்த்தினார்கள். சிலர் தலைகளை வெட்டினார்கள், சிலர் கைகளை வீழ்த் தினார்கள். சிலர் பற்களைச் சிதைத்தனர். சிலர் மார் பில் குத்தினர். சேல்கள் செல்வன போல வேல்கள் விரைந்து பாய்ந்தன. காற்றினும் அம்புகள் கடுகி யோடின. பரிகள் அலையெனப் பாய்ந்து சென்றன. கரிகள் மலையெனக் காய்ந்து நடந்தன. வீரர்கள் கனன்று இவுளிகள் வீழ்த்தியும் களிறுகள் சாய்த்தும் நகர்வார்கள். களிறுகள் பரிகளையும் மறவர்களையும் குத்தி வீழ்த்தும். பரிகள் பகைவர்தலைமேல் காலை

வைத்துப் பாய்ந்து செல்லும். தலைகளும் கைகளும் கால்களும் வெட்டுண்டு நிலத்தில் வீழ்ந்து கிடக்கும். களத்தில் குருதியாறு பாய்ந்தோடும். வெண்குடைகள் குருதிவெள்ளத்தில் வெண்ணுரைபோல் விளங்கும். வேலும் வாளும் மீன்கள்போல் காணப்படும். நிமிர்ந்து நிற்கும் விற்கள் தூண்டில்போல் காணப்படும். வெட்டுண்ட கால்கள் வரால்போல் தோன்றும். கைகள் அரவெனப் புலப்படும். உதிர்ந்த எயிறுகள் முத்துப்போல் விளங்கும். வெட்டுண்ட களிறுகள் திமில்போல் திகழும். குருதி படிந்த காக்கை செம்போத்துப்போல் செந்நிறமுற்றன.

சேரன் கணைக்கா லிரும்பொறையும் சோழன் செங்கணானும் படையெடுத்துப் போர்க்களம் புகுந்தார்கள். கணை தொடுத்தும் எஃகம் எறிந்தும் வீரர்களையும் வேழங்களையும் பாய்மாக்களையும் வீழ்த்திப் பொருதார்கள். எதிர்ந்தவ ருயிரை விண்ணுக்கேகுவித்தனர். பகைத்தவர் உடம்பைப் பாழ்படுத்தினர். உடன்றவ ருயிரை உண்டு மகிழ்ந்தனர். முனிந்தவர் தலையைச் சினந்து துணித்தனர். இருபெரு வேந்தரும் தந்திறமை காட்டிச் செருச்செய்யும் பொழுது, சோழன் செங்கணான் முன்னர் அடி வைத்து படைகளை ஏவிப் பாய்ந்து சென்றான். சேரன் படைகள் எதிர்த்து நிற்றற்காற்றாது பின்னடி வைத்துப் பெயர்ந்து சென்றன. புலியின் முன் நிற்காத புல்வாய்கள் போலப் பலவிடத்தும் படர்ந்தோடின. சேரமான் கணைக்கா லிரும்பொறையும் அவன் தம்பி கோதை மார்பனும் சோழர் படைகளால்

வளைக்கப்பட்டுப் பிடிக்கப்பட்டனர். பிடிபட்ட வேந்தரிருவரையும் சோழன் கட்டிப் பற்றித் தன் படைகளோடு தன் தலைநகராகிய உறையூரை அடைந்தான். பின்பு அவ்விருவரையும் குடவாயிற் கோட்டத்தில் சிறைப்படுத்தினன்.

பரிசிற்றுறை

சோழன் செங்கணுனல் சிறை செய்யப்பட்ட கணைக்கா லிரும்பொறையும் அவன் தம்பி கோதை மார்பனும் கவலையினால் கண்ணீர் வடித்தார்கள், சினத்தினல் கொதித்தெழுவார்கள். நெட்டுயிர்ப் பெறிந்து நிலத்தை மிதிப்பார்கள். தோளால் முட்டிக் கதவை உடைப்பார்கள். பலகணியைப் பறிப்பார்கள். சுவரோடு மோதுவார்கள். கட்டுண்ட களிறு போலப் புண்பட்டு வருந்துவார்கள். உள்ளம் உடைவார்கள். முன் மன்னரராய் வாழ்ந்த மாண்பையும், இன்று ஒன்னலர் சிறையிற் பட்ட தாழ்வையும் எண்ணி,எண்ணி மாழ்குவார்கள். "பிணம் வெண்டுண்டு கிடக்கும் களத்தில் பகைவர்கள் வாளால் மாய்த்திருப்பினும், வேலால் வீழ்த்தியிருப்பினும், கணையால் கொன்றிருப்பினும், எமக்கு வாழ்வுடையதாகும். சிறை செய்து பகைவர் எம்மை சிறுமைப் படுத்தினர். கொடியீர், தீயீர், கூர்வாளைக் கொண்டு வாருங்கள். எம்முடல்களை வெட்டுங்கள். கணைகளைக் கொண்டு வாருங்கள். எம்முடம்புகளைத் துளையுங்கள். ஈட்டிகளைக் கொண்டு வாருங்கள். எம் மெய்களைக் குத்துங்கள். அவற்ருல் எமக்குப் பழி

யில்லை. கவலை இல்லை. அவலமில்லை.காவலர்களே "எம் வேண்டுகோளை அரசனுக்குரையுங்கள்" என்று புலம்புவார்கள். தலையி னிழிந்த மயிர்போல் சிறையில் பட்டுத் தாழ்வடைந்த தம் நிலைமைக்கிரங்கி வருந்து வார்கள். உடல் மெலிவார்கள்.

பொய்கையார், தம்மிடம் தமிழ்நூல் கற்றவர்களும் தமிழ்மொழியை ஆதரிப்பவர்களும், புலவர்களைப் போற்றுபவர்களும், இரவலர்களுக் கீபவர்களும் நன் னிலையில் நாடு காப்பவர்களுமாகிய கணைக்கால் இரும் பொறையும் கோதை மார்பனும் கழுமல மென்னும் ஊரில் நடந்த செருக்களத்தில் சோழன் செங்கணு னுக்குத் தோற்றுக் குடவாயிற் கோட்டத்தில் சிறைப் பட்டு வாழ்கிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டுப் பொரு ளிழந்து புலம்புவார் போன்று புலம்பி வருந்தினர். ஒருவாறு மனந்தெளிந்து அவர்களை மீட்கத் துணிந்து, கழுமலம் புகுந்து சோழன் செங்கணன் சேரர்களை வென்ற திறமையையும் படைகளைப் புறங்கண்ட பரி சையையும் உவமை யழகு பொருந்தக் களவழி நாற்பது என்னும் நூலைப் பாடிக் கைக்கொண்டு உறையூர் நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

மெய் நூலுணர்ந்த பொய்கையார் உள வருத்தத் தோடும் உடல் வருத்தத்தோடும் ஆறும் கழனியும் கடந்து வழி நடந்து சென்றார். ஒரு பொய்கை புலவர் மெலிவைப் பார்த்துத் தாமரையாகிய முகத்தைக் காட்டிக் குவளை மலர்களாகிய கண்களால் கண்ணீர் வடித்துப் பாசியாகிய கூந்தலை விரித்து வண்டொலி

யால் தன் வருத்தந் தெரிவித்தது. புலவர் அதனைக் கண்டு தாமும் வருந்தி வழிநடந்தார். ஒரு பக்கம் வேடரால் வளைக்கப்பட்ட மான் இண்டின் புதரினுட் புகுந்து தன்மயிரை இழந்ததனால் உளம் வருந்தி உயிரிழந்தது. புலவர் அம்மானைக் கண்டு தாமும் வருந்திச் சென்றார். தோண்டப் பட்ட பொய்க்குழியில் அகப்பட்ட களிறொன்றினை வேறொரு களிறு கை கொடுத்து எடுப்பதைக் கண்டு அசங்களித்து நடந்தார். ஒரு சோலை பொய்கையார் வருகையை அறிந்து, பூம்பந்தரால் நிழல் செய்து, பல கனிகளையுங் கொடுத்து உண்பித்தது. புலவர் பசியை நீக்கிக்கொண்டு காவிரியின் கரை வழியே நடந்து பொய்கைகளையும் பொழில்களையும் கடந்து உறை யூரை அடைந்தார்.

உறையூர் அகழும் மதிலும் சூழ்ந்த பெரு நகரம். பல தொழிலாளர்களையும் தன்னகத்தேயுடையது. புலவர் அந்நகரினுட் சென்றார்.

மணவினைக்காகும் மலர் தொடுப்பாரையும், இரு செவி குளிர இசை பயில்வாரையும், அரமியத்திருந்து பந்தாட் டயர்வாரையும், மல் வில் கூர்வேல் வாள் பயில்வாரையும், கொல்லயில் வடித்துக் கூர்செய் வாரையும்,மரவினை பொன்வினைமகிழ்ந்து செய்வாரை யும், அரவுரி யன்ன அறுவை நெய்வாரையும், தொல் காப்பியக் கடல் தோய்ந்தெழுவாரையும், பல் காப்பி யப் பொழில் பார்த்துவப்பாரையும், திருவாசக நறுந் தேனுகர்வாரையும், வள்ளுவன் பொய்யா மறை

பயில்வரையும், உள்ளம் உவகை கொள்ளக் கண்டு கண்டு அரண்மனையை அடைந்து தான் பாடிய களவழி நாற்பது என்னும் ஏட்டினைக் கையிலேந்திக் கொண்டு அமைச்சர்களோடும் புலவர்களோடும் பொற்றவிசில் அமர்ந்திருந்த சோழன் செங்கணானை அணுகி, "வாழ்க மன்னவ! வாழ்க நின் சுற்றம் என்று வாழ்த்திக் காடும் மலையும் கடந்து உயர்ந்த புகழை யுடைய உறையூரை அடைந்தேன். அரசே கழுமலம் புகுந்து கடும்போர் செய்த நின் திறமையைக் கேள்விப்பட்டேன். நின்னுடைய செயற் கருஞ்செயலைச் செய்யுளில் வைத்துப்பாடும் ஆற்றலிலேன். என்னுடைய அவா என்னை ஊக்கியதால் யான் ஒரு சிறு நூலியற்றினேன். அதன் பெயர் களவழி நாற்பது என்பது.காவல! அதனைக் கேட்பதற்குச் செவிதரல் வேண்டும்'' என்று கூறி நான் ஞாயிறு முதலாகவுள்ள நாற்பது வெண்பாக்களையும் சொல்லி,அதன் கருத்தையும், உவமைகளையும் பொருள்களையும் பிற அழகுகளையும் விரித்துரைத்தார். புலவர் பாட்டையும் உரையையும் கேட்டுச்சோழன் செங்கணானுடையமுகம் மலர்ந்தது. முடியசைவுற்றது. தோள்கள் பூரித்தன. புன்னகை அரும்பியது. சோழன் முன்னால் செய்த போர் நிகழ்ச்சிகளை எண்ணினான். புலவர் பாடல்களையும் எண்ணினான். பாடல்களிலுள்ள உவமைகளையும் பொருள்களையும் நினைந்து நினைந்து உள்ளம் பூரித்தான். அரசன் புலவனுக்கு அருகில் இருக்கை தந்து அதில் இருத்தினான். புலவருக்கு உணவு உண்பித்து உபசரித்தான்.

சின்னாள் சென்றபின், சோழன் செங்கணான் பொய்கையாருக்குப் பரிசில் தருவதற் கெண்ணி, அவரையும் அருகிருத்தி ஏவலர்களை யழைத்து, புல வருக்குப் பொன்னும் மணியும் பூணும் ஆடையும் வேழமும் வேறு பொருள்களும் கொண்டு வருமாறு பணித்தான். அப்பொழுது, புலவர் எழுந்து நின்று "வேந்தே! யான் கூறுவதில் வெறுப்புக் கொள்ள லாகாது" என் மனம் நீ இப்பொழுது கொடுப்பதற் குக் கூறிய பொருள்களைப் பெறுவதற்கு எண்ண வில்லை. எண்ணியது வேறொன்று. அதனைக் கொடுப் பதற்கு உடன்படல் வேண்டும். நின்னால் செருக் களத்தில் பிடிக்கப்பட்டுச் சிறையில் வைக்கப்பட் டிருக்கும் சேர மன்னரிருவரும் என் மாணாக்கர்கள். தமிழ்நாட்டரசர் மூவரும் ஒருவர்க்கொருவர் உற வின் முறையினர். மூவரும் தமிழ் மொழியை வளர்க் கும் பெருந்தகையாளர்கள். பிறவாயாக்கைப் பெரு மானுக்கு அடியார்கள். வடநாட்டு மன்னர்கள் வலி மையை அடக்கித் தென்னாடு காக்கும் சிறப்புடைய வர்கள். தமிழ்நாட்டு மூவரசர்களில் சோழர்களும் பாண்டியர்களும் இன்புற்று வாழும் பொழுது சேரர் துன்புறுவது அறமன்று; ஆதலின் அரசே! சோழர் தோன்றலே! சினந் தணிந்து அருள் செய்யவேண்டும். நின்னோடு பகைத்த மன்னர்களைப் பலரும் நகைத் தார்கள். சிறையிலடைத்து அவர்களை நீயும் தண்டித் தாய். அரசே! என் மனம் மகிழுமாறும் யான் செம் மாந் தேகுமாறும் எனக்கு நீ கொடுக்கும் பரிசில் பொன்னன்று; வேறு பொருளன்று; எம் மாணவர்

களேயாவார்கள். அவ்விருவர்களையும் எனக்குப் பரிசிலாகக் கொடுத்தருளல் வேண்டும். ஞாயிறு போலவும் திங்கள் போலவும் மண்ணில் நிலை பெற்று நீ வாழ்வாயாக'' என்று பணி மொழியால் வேண்டிக் கொண்டார். சோழனும் கேட்டு மனம் நெகிழ்ந்து மறுத்துரைக்க மனமின்றி உடன்பட்டுப் புலவர் வேண்டிய பரிசில்களைக் கொடுப்பதற்குப் புலவரோடும் அமைச்சரோடும் சிறைக் கூடத்திற்குப் புறப்பட்டான்.

மீட்சி

சிறையி லடைபட்டு வருந்தும் சேரமன்னரிருவருள் கணைக்கா லிரும்பொறை மன அமைதி யின்றி வாழ்ந்துவந்தான். நெட்டுயிர்ப்புற்றுப் பற்பலநினைந்து புலம்பினான். கல்விழியருவிபோல மார்பில் கண்ணீர் வடித்தான். பேழையு ளடங்கிய பாம்புபோல அடங்கி ஒடுங்கினான், வேழ முண்ட விளங்கனி போல உள்ளீடொழிந்து உவகை யிழந்தான். முகில் கண்ட குயில் போல மகிழ்வு ஒழிந்து வாயடங்கினான். அழல்படு தளிர்போல உடல் தளர்வடைந்தான். புகைபடு ஓவியம்போல முகவொளி யிழந்தான். உணவு உண்ணுவதையும், காய்கனி தின்னுவதையும், பால் பருகுவதையும் விட்டொழித்தான். நீருண்டு சின்னாள் வாழ்ந்து வந்தான்.

மன்னன் கணைக்கா லிரும்பொறை உடல் மெலிந்து உளம் வருந்திச் சிறையி லுறையும் நாளில், ஒரு நாள் நீர் வேட்கை மிகுந்தது. நீர் அருகி லில்லை. எதிரில் ஏவலாளனொருவன் இருந்தான். செங்க

ஞண்டத்திலிருந்த சினத்திஞல் வேலைக்காரனை வெகுண்டு விளித்துப் பருகு நீர் கொணரப்பணித் தான். ஏவலாளனும் சினம் எய்தி, "நீ அரசன் அல்லை. அமைச்சன் அல்லை. எயிறிழந்த அரவம் நீ. எனக்கு உண்டி கொடுப்பவ னல்லை. மெள்ளக்கொண்டு வரு கிறேன்" என்று கூறி நடந்து காலந் தாழ்ந்து வந்தான்.

ஏவலாளன் கூறிய சொற்களாகிய அம்புகள் இரும்பொறை செவிகளிற் பாய்ந்தன. புண்ணில் அம்பு புகுந்தாற்போல் இன்னல் செய்தன. இடி யொலி கேட்ட அரவம்போல் பெருந்துய ரெய்திஞன். இரும்பொறை ஏவலாளன் காலந் தாழ்ந்து கொண்டு வந்து கொடுத்த நீரை மன்னன் வாங்கி மண்ணில் உகுத்தான். வேட்கை மேலும் மேலும் மிகுந்தது. நாவு உலர்ந்தது. கண்கள் இருண்டன. "உடம்பு நிலையற் றது; என்றேனும் ஒருநாள் இறந்தொழிவது. தனக் குரியநாட்டை இழந்து மாற்ருர் சிறையில் வாழ்வது மானமன்று. தனக்குரிய மயிர்களில் ஒன்றினை இழக்கு மாயின் கவரிமான் உயிர்வாழாது. என்னை மட்டு மன்றி என்னுடன் பிறந்த தம்பி கோதை மார்பனை யும் சிறைப்படுத்தினேன். சிறையில் வாழாமல் தெவ்வர் வாளால் செருக்களத்தில் மாய்ந்திருப்பின் போர் வீரனுக்குப் புகழேயாகும். சிறைப்பட்ட அன்றே இறந்திருப்பின் அப்பழி நீங்கியிருக்கும். சிறையில் உயிரோடு வாழ்ந்ததஞல் என்ன உயர்வு ஏற்பட்டது? மதியிடைப்பட்ட மறுப்போல உல கம் அறியப் பெரும்பழிகொண்டேன். ஈ என இரத்

தல் இழிவென மொழிப. இரந்தபின்னும் ஏவலாளன் நீர் கொடுத்திலன். உரமில்லாதவன் என்ற பெரும் பழியோடு இரவலன் என்ற பழியையும் எய்தினேன். கட்டுண்ட ஞமலிபோலச் சிறையில் காவலுக்குட்பட்டு வாழ்வது சிறப்பாகாது. என் வாழ்நாள் கெடுக" என்று எண்ணி எண்ணி இரங்கினன். "பிள்ளை இறந்து பிறப்பினும் தசையடியாகிய மணை பிறப்பினும் அவற்றையும் ஆள் அல்ல என்று கருதாது வாளோச்சுதலில் தவறார் அரசராயிருக்க, பகைவர் வாளாற்படாது சங்கிலியாற் பிணிக்கப்பட்டநாய் போலப் பிணித்துத் துன்பத்தைச் செய்து இருத்திய கேளல்லாத கேளிருடைய உபகாரத்தான் வந்த தண்ணீரை இரந்துண்ணக்கடவே மல்லேம். என்றும் மன வலியின்றி வயிற்றின்கண் தீயை ஆற்ற வேண்டித் தாமே இரந்துண்ணும் அளவினையுடையாரை (வானுலகஞ் செல்க என வாளோச்சுதற்கு) அவ்வரசர் பெறுவார்களோ இவ்வுலகத்தின் கண்" என்னும் பொருள்பட,

குழவி யிறப்பினும் ஊன்றடி பிறப்பினும்
ஆள் அன்றென்று வாளிற் றப்பார்
தொடர்படு ஞமலியி னிடர்ப்படுத் திரீஇய
கேளல் கேளிர் வேளாண் சிறுபதம்
மதுகை யின்றி வயிற்றுத் தீத்தணியத்
தாமிரந் துண்ணும் அளவை
ஈன்ம ரோஇவ் வுலகத் தானே"

புறம்—74

என்னும் பாட்டைப் பாடி எழுதினன். துயர்

மிகுதியால் தன்னைப் பெற்றெடுத்து வளர்த்த மணமகள் மடியில் விழுந்தான். அம்மங்கை அவனைத் தன் மடியில் அமைதியிற் கிடத்தினாள். இமை திறவாமல் நெடுந்துயில் கொண்டான் நில மன்னன். செந்தமிழ்ச் செல்வி அவனை வருக என்று அழைத்துப் பிறவாயாக்கைப் பெருமானிடம் சேர்த்தாள்.

சோழன் செங்கணான் பொய்கையாரோடும் அமைச்சர்களோடும் குணவாயிற் கோட்டம் வந்தடைந்தான். சேர மன்னரிருவரில் ஒருவனாகிய கோதை மார்பன் சிறையை அடைந்து விடுவித்து அவனையும் அழைத்துக் கொண்டு கணைக்காலிரும்பொறை இருக்கும் சிறையை அடைந்தான். அவன் நிலத்தில் நெடுந்துயில் துயின்று கொண்டிருந்தான். உறங்குகின்றான் என்று சென்றோரனைவரும் சிறிது நேரம் தங்கியிருந்தார்கள். உயிர்ப்பின்றியும், விழிப்பின்றியும், அசைவின்றியும் கிடப்பதைக் கண்டு நெருங்கி, ‘மாணவ’ என்று பெய்கையார் எழுப்பினார். மெய்யில் கை வைத்து ‘வேந்தே’ என்றனர். உடல் அசைந்திலது. உயிர்ப்பும் விழிப்பும் காணப்படவில்லை. பொய்கையார் அந்தோ! அந்தோ!! என்று அழுதார். நிலத்தில் விழுந்தார். புரண்டு புலம்பினார். கோதை மார்பனும் சோழன் செங்கணானும் அமைச்சரும் பிறரும் இரும்பொறை இறப்பினுக்கு வருந்தினர்.

இரும்பொறை எழுதிய பாட்டினை எடுத்துப் படித்தனர். ஏவலனை அழைத்து நிகழ்ச்சியைத் தெரிந்

தனர். மன்னன் ஏவலனைத் தண்டித்தான். இரும்பொறை மாய்வையும் மானத்தையும் நினைந்து நெட்டுயிர்ப்புற்றான். அவன் உடம்பிற்குச் செய்கடன் செய்தார்கள். பொய்கையார் சிறையினின்றும் விடுதலை செய்யப்பட்ட கோதை மார்பனோடு மனம் வருந்தி வஞ்சிமா நகருக்கு மீண்டார்.

சிறையில் புகுத்தி இரும்பொறையை இறப்பித்த பழியினைத் தீர்க்க நினைந்து, சோழன் செங்கணான் அச்சிறையிருந்த இடத்தில் அறச்சாலை அமைத்தான். தன்னுடைய கடவுளாகிய சிவபெருமானுக்கு மாடக் கோயில்கள் எழுபது செய்து வணங்கி வாழ்ந்தான்.

—

2. கோப் பெருஞ் சோழன்

ஆட்சி

செந்நெற்பயிர்கள் தானிய மணிகளாகிய திறைகளைக் கொடுக்கக், கரும்புகள் முத்துக்களை நல்கக், கமுகுகள் பவழங்களைச் சொரியத், தென்னை மரங்கள் நிழல் செய்ய, மாங்குயில்கள் வாழ்த்தப், பறவைகள் முரசொலிக்கக், கிள்ளைகள் புகழெடுத்துரைக்க, மலைபடு பொருள்களைக் கவர்ந்து பொழில் வளம் வாரி ஆரவாரத்தோடு செல்லும் காவிரி என்னும் மங்கையை மணந்த கரிகால் வளவன் வழியில் வந்தவன் கோப்பெருஞ் சோழனென்னும் கொற்றவன் இவன் செந்தமிழ் மொழியாகிய தேனை உண்பவன். புலவர்களுக்கு நிழல் தரும் பூம் பொழில் போன்றவன். மாற்றார்க்கு அசைந்து அடி பெயராத மாமலை போன்றவன். வஞ்சகமில்லா நெஞ்சையுடையவன். உண்மை பேசும் உயர்குண முடையவன். மறங்கடிந்து அறஞ்செய்யும் மாண்புடையவன். கந்தழிக் கடவுள் கழலிணையல்லது பிறரை வணங்கியறியாத சென்னியை யுடையவன். மன்னர் நெருங்கி மணிமுடிகளால் வணங்கிய புண்ணன்றி வேற்று வேந்தரிடம் நடந்து புண்படாத காலையுடையவன். வலிய படைகளையுடையவன். புலிபொறித்த கொடியையுடையவன். கொன்றை மாலையை அணிபவன். இவன் உறையூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு, மீன்

கண் அளவும் வெற்றிடமின்றிக் குவளை மலரிலிருந் தும் தாமரை மலரிலிருந்தும் தேன்சிந்தி வழிந்தோட ஏறு பூட்டிக் கழனிகளை உழும் உழவர் துழனியும், மதகுகளில் நுழைந்து, சங்குகள் ஈன்ற முத்துக்களை வாரிக்கொண்டு, வரால்கள் புரண்டோடக் கால்களில் செல்லும் நீரோதையும், சிற்றிடைக் கடைசியர்கள் சேறு திருத்தி நாறு நடும் இசையொலியும், ஆமை களை அடுப்பாக வைத்துச் சங்குகளை மட்கலமாக அவ் வடுப்பி லேற்றிச் செங்கரும்பீன்ற செழு முத்துக் களை அரிசியாகப் போட்டுச் சிறுசோறு சமைத்து உண்டு விளையாடும் சிறுமியர் அரவமும், கங்குவளை மலர்கள் தங்களுக்குப் பகையாகுமென்றும், தாமரை மலர்கள் தங்கள் முகங்களுக்குப் பகையாகுமென்றும் நினைந்து, வயல்களில் அவைகளை களை எடுக்கும் கடைசியர் அம்மையும், நெல் லறுத்துக் களத்தில் பரப்பி அதரி திரித்துப் பதர் களைந்து காவலனுக்கு இறை தரும் கலிப்பும், பாவலர்க்குக் கொடுக்கும் பாடும், தங்கள் ஏவலர்க்குக் கொடுக்கும் இசையும் கடலொலி போலத் தொடர்ந்து முழங்கும் இடம் அகன்ற சோழநாட்டை, அம்மன்னன் தன் இளங்குரு ளையைக் காக்கும் புலியைப் போலக் காவல் செய்து வந்தான்.

சோழ நாட்டில் குன்றம் போன்ற சிவபெருமான் கோயில்கள் பல உள்ளன. விண்ணளாவிய பொற் குடங்கள் விளங்கும் வெண் சுதை மாடங்கள் எண் ணிலாதன எவ்விடத்தும் காணப்படும். மன்னர் மகா ரும் வணிகச்சிறுரும் பொற்றேரூர்ந்து சுடை கற்பார்

கள். மின்னிடை நுடங்கப் பொன்னிழை புரள அரி வையர்கள் அன்னம் போன்று நடப்பார்கள். கரை புரண்டோடும் காவிரி யாற்றில் இளைஞர்கள் கரை யருகிலுள்ள மரத்திலேறித் துடுமெனப் பாய்ந்து மண லெடுத்து விளையாடுவார்கள். குழ லொலியோடும், மாறுபடாது இன்னிசை பாடுவார்கள். ஆடரங்கில் நங்கையர்கள் நடமாடுவார்கள். பொன்னுலக மென்பது ஐம்பொறிகளுக்கும் ஆர இன்பமளிக்கும் பொன்னி நாடேயாகும் என்றும், பழைமையான மொழிகளில் வடமொழி முதலியன வழக்காறொழிய, இறவாத சிவபெருமானைப் போல இறவா தியங்கி இன்பந்தருஞ் செந்தமிழே தெய்வ மொழியாகும் என்றும், புகழ்ந்து உள்ளம் பூரித்து மக்கள் வாழ்வர். கோப்பெருஞ் சோழன் நல்லறங்கள் பலவற்றை நன்கு செய்தான். செந்தமிழைச் சீர்பெற வளர்த்தான். இருங்கோ, இளங்கோ என்னும் இருமக் களைப் பெற்று மனைவியோடு மலரும் மணமும் போல மனம் ஒன்றி வாழ்ந்தான்.

ஒத்தவுணர்ச்சி

மெல்லிய தளிர்களுடைய சந்தனமரங்கள் நெருங் கிய சோலையிலிருந்து தோன்றிப், பொன்னிறமுடைய கொன்றை மலர்களிலுள்ள மகரந்தப் பொடிகளை அளைந்து, மலர்ந்த மல்லிகை மலர்களை முகர்ந்து, நறுஞ்சுவைக் கனிகளை அசைத் தாட்டி விளையாடி மெய்க்கு இன்பந்தரும் தென்றல் உலாவும் செந்தமிழ்ப் பாண்டி நாட்டை அறிவுடை நம்பி என்னும் அரசன்

ஆண்டு வந்தான். அவன் கற்றறிந்த காவலனாகியும் பா மொழியும் பாவலனாகியும் விளங்கியவன். "படைக்கப்படும் செல்வம் பலவற்றையும் படைத்துப் பலருடனே கூட உண்ணும் உடைமை மிக்க செல்வத்தை யுடையோராயினும் காலம் இடையே உண்டாகக் குறுகக் குறுக நடந்து சென்று சிறிய கையை நீட்டிக் கலத்தின்கட் கிடந்ததனைத் தரையிலே யிட்டும், கூடப் பிசைந்து தோண்டியும், வாயாற் கவ்வியும், கையால் துழாவியும், நெய்யை யுடைய சோற்றை உடம்பின்கட் படச் சிதறியும், இங்ஙனம் அறிவை இன்பத்தால் மயக்கும் புதல்வரை இல்லாதார்க்குப் பயனாகிய முடிக்கப்படும் பொருள்ளில்லை. தாம் உயிர் வாழும் நாளின்கண் இல்லை" என்னும் பொருள்படப்,

படைப்புப் பலபடைத்துப் பலரோ டுண்டும்
உடைப் பெருஞ் செல்வ ராயினும் இடைப்படச்
குறு குறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
இட்டுந் தொட்டுங் கவ்வியுந் துழந்தும்
நெய்யுடை யடிசில் மெய்பட விதிர்த்தும்
மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்
பயக்குறை யில்லைத் தாம் வாழு நாளே"

புறம்—188

என்னும் பாட்டைப் பாடி நல்லிசைப் புலவர் வரிசையில் எண்ணப்படுகின்றவன்.

இம் மன்னன் நாட்டில் களவு இன்மையால், குடிமக்கள் தங்கள் பொருள்களைக் காவல் செய்தறியார். பகைமை யின்மையினால், பழிமொழி கூறியறியார். வறுமை யின்மையால், இரவலை மேற்கொண்டறியார்.

மடமை யின்மையால் வசை பெற்றறியார். பலரும் மனைவியர்களோடும் மக்களோடும் உற்ருர் உறவின ரோடும் கவலையின் மையினுல் நீண்ட வாழ் நாட்களைப் பெற்றுப் பிணியின்றி வாழ்ந்து வந்தனர்.

அறிவுடை நம்பியின் ஆளுகைக் குட்பட்ட ஊர் களில் பிசிர் என்பதொன்று. பிசிர் கடற்கரையைச் சார்ந்த ஒரு சிற்றூர். அவ்வூரில் ஆந்தை என்னும் புலவ ரொருவர் இருந்தார். பிசிரென்னும் ஊரில் வாழ்ந்து வந்ததனுல் இவர் பிசிராந்தையார் என்று அழைக்கப் பட்டு வந்தார். இவர் நல்ல வுள்ளமும் நல்ல எண்ண மும் நல்ல செய்கையு முடையவர். உலகியல் அறிந் தவர். செங்கோல் முறைமையில் தேர்ச்சியுடையவர். பைந்தமிழை வளர்ப்பதில் பற்றுடையவர். நல்லவ ரோடு நட்புக் கொள்ளுமியல்பினர். இவருக்குத் தம்மனம் போல் ஒழுகும் மனைக்கிழத்தி இருந்தாள். மக்களில்லா மனக் குறையில்லாதவர். ஏவலாளர்கள் இவர் எண்ணத்தின் படியே வேலை செய்வார்கள். ஊரிலுள்ளா ரனைவரும் கற்றறிந்தடங்கிய சான்ருேர் ராவார்கள். இவர் நெடு நாள் வாழ்ந்தும் மனக்கவலை இன்மையினுல் நரை திரை யின்றிப் பிணி மூப்பின்றி நடுக்கமின்றி வாழ்ந்து வந்தார்.

சோழ நாட்டிலிருந்து செங்கோல் செலுத்திய கோப் பெருஞ் சோழனுடைய குணத்தையும் அவன் அர சாட்சியையும், அவன் அறச்செயல்களையும் செந் தமிழ்க்கு அவன் செய்யுந் தொண்டுகளையும், புலவர் களைப் போற்றும் நலங்களையும், செய்யுள் செய்யும்

திறமையையும், பிறவற்றையும் பிசிரென்னும் ஊருக்கு வந்த புலவர்கள் பலர் பிசிராந்தையாரிடம் மிகவும் புகழ்ந்து கூறினார்கள்.

சோழன் அண்மையில் இல்லாமையினால் அவனை அவர் சென்று காணமுடியவில்லை. அவனைக் காணு மலே அவனிடம் அன்பு செலுத்தினர். பிசிராந்தை யார் தன்னிடம் அன்பு வைத்துத் தன் நலங்களையும் செயல்களையும் கேட்டறிவதைக் கோப்பெருஞ் சோழன் புலவால் கேட்டறிந்தான். அவருடைய குணங்களையும், திறமைகளையும், செயல்களையும் பாண்டிய நாட்டிலிருந்து தன்னிடம் வருகின்ற புலவர் களிடம் கேடு மகிழ்வான். கோப்பெருஞ் சோழனும் பிசிராந்தையாரும் இங்ஙனம் ஒருவரை ஒருவர்காணு மலே ஒத்த வுணர்ச்சியோடு நண்பர்களாக வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

ஒருநாள் பிசிராந்தையார் தம் நாட்டு மன்ன னாகிய அறிவுடை நம்பியைக் காண விழைந்தார். நடந்து நடந்து மதுரைமாநகரை அடைந்து அரண் மனையினுட் சென்று அரசனைக் கண்டார். அரசன் புலவரை வரவேற்று இருப்பதற் கிருக்கை தந்தான். “காய்த்த நெல்லை யறுத்துக் கவளமாகக் கொள்ளின், ஒருமாவிற் குறைந்த நிலத்தில் கதிரும் பலநாளைக் காகும்; நூறு செய்யாயினும் யானை தனித்துப் புக்கு உண்ணுமாயின் அதனது வாயின்கட் புகுந்த நெல்லி னும் கால் மிகவும் கெடுக்கும்; அப்பெற்றியே அறி வுடைய அரசன் இறைகொள்ளும் நெறியை அறிந்து கொள்ளின் அவன் நாடு கோடி பொருளை ஈட்டிக்

கொடுத்துத் தானும் மிகவும் தழைக்கும். வேந்தன் அறிவால் மெல்லியனாகி நாடோறுந் தரமறியாத உறுதி கூறாது அவன் விரும்புவதனையே தானுங் கூறும்ஆரவாரத்தையுடைய சுற்றத்தோடுகூடிஅன்பு கெடக் கொள்ளும் பொருட்டொகுதியை விரும்பின் அந்தயானைபுக்க புலம்போலத் தானும் உண்ணப்பெருன்; உலகமுங் கெடும்'' என்னும் பொருள்படக்,

காய்நெல் லறுத்துக் கவளங் கொளினே
மாநிறை வில்லதும் பன்னாட் காகும்
நூறு செறுவாயினும் தமித்துப்புக் குணினே
வாய்புகு வதனினும் கால்பெரிது கொடுக்கும்.
அறிவுடை வேந்தன் நெறியறிந்து கொளினே
கோடி யாத்து நாடு பெரிது நந்தும்.
மெல்லியன் கிழவ னாகி வைகலும்
வரிசை யறியாக் கல்லென் சுற்றமொடு
பரிவுதப எடுக்கும் பிண்டம் நச்சின்
யானை புக்க புலம் போலத்
தானும் உண்ணான் உலகமுங் கெடுமே

புறம்—184

என்னும் பாடலைப் பாடி, இறை கொள்ளும் முறையைத் தெரிவித்தான்.

பாண்டியனும் பாவலரும் கலந்த அன்பினால் உரையாடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது தன்னுடைய நெருங்கியவனாகிய உறவினராகிய கோப்பெருஞ் சோழனுடைய அருங்குணங்களைப் பற்றியும், ஆற்றுந் திறங்களை பற்றியும், செய்யும் நல்லறங்கள் பற்றியும், தமிழுக்குச் செய்யும் தொண்டுபற்றியும் பாண்டியன் அவருக்குத்

தெரிவித்தான், பிசிராந்தையார் தம்நண்பன்புகழைக் கேட்டு நனிமகிழ்ந்தார்; பின்பு பாண்டியனிடம் விடை பெற்றுப் பிரிந்து அரண்மனையை அகன்றார்.

பிசிராந்தையாருக்குக் கோப் பெருஞ்சோழனை ஒருமுறையாவது பார்க்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் மிகுந்தது. மதுரையிலிருந்தே உறையூர்சென்று மீள லாம் என்று எண்ணினார். எண்ணி உறையூர்நோக்கி வழி நடக்கும்பொழுது "சென்று மீள்வதற்குப் பல நாளாகுமே; மனைவி முதலியோர்களைப் பிரிந்தும் பல நாளாயின. உறையூர் போய் மீள்வதாக அவர்களிடம் சொல்லவில்லை. தம் வருகையை எதிர் நோக்கிக் கொண்டிருப்பவர்கள் மேலும் பல நாள் வராதிருந் தால் வருந்துவார்களல்லவா' என்று நினைப்பார்; மீள் வார்; சென்று திரும்புவதே நன்று என்று செல்வார். பின்பு மீள்வார். பாவிலாடுங் குழல் போல அங்குமிங் கும் அலைவார். புலவன் அங்குமிங்கும் வெயிலில் அலைவது கண்டு வருந்திக் கதிரவன் தன் கதிர்களைச் சுருக்கி மேலை வெற்பி லிவர்ந்தான், இரை தேடிப்பல விடங்களுக்குஞ் சென்றிருந்த புட்கள் தங்கள் கூடு களுக்கு மீண்டன. பொய்கைகளில் ஆம்பல் மலர்கள் மலர்ந்தன. கல்லார் மனம் போல் காரிருள் செறிந்தது திங்கள் வானில் திகழ்ந்தது. புலவர் தம் ஊர்நோக்கி நடந்தார். நடந்து செல்லும்பொழுது ஓரன்னம் தென்குமரியாடித்தன்பெடையோடுவடக்கேசென்று கொண்டிருந்தது. அதனை நோக்கிக் கோப்பெருஞ் சோழனிடத்திலுள்ள அன்பினால் "அன்னச் சேவலே! அன்னச் சேவலே! கொல்லுதலைப் பொருந்திய வெற்

றியையுடைய அடு போரண்ணல் தன்னுட்டைத் தலையளி செய்யும் விளங்கிய முகம் போல இரண் பங்கும் வந்து பொருந்திய மதியம் அரும்பும் நிலா விளங்கும் தமியோராயினுர்க்கு மயக்கத்தைச் செய் யும் மாலைப்பொழுதின்கண் யாம் செயலற்று வருந் தக்குமரியாற்றினது பெரியதுறைக் கண்ணே அயிரையை மேய்ந்து வடதிசை இமயமலைக்கண்ணே போகின்ருயாயின், இவ்விரண்டிற்கும் இடையதாகிய நல்ல சோழநாட்டின்கண் சென்று பொருந்தின், உறையூரின்கண்ணே நினது குறும்பறையோடு தங்கி வாயில்காவலர்க்கு உணர்த்திவிடாதே தடையின்றிக் கோயிற்கண்ணே புக்கு எம்முடைய பெருங்கோ வாகிய கிள்ளி கேட்பப் பெரிய பிசிரென்னும் ஊரின் கண் ஆந்தையுடைய அடிக்கீழென்று சொல்லின், மாட்சிமையை யுடைய நினது இன்புறும் பேடை பூணத் தனது விருப்பமுறும் அணிகலத்தை நினக்கு அளிப்பன் என்னும் பொருள்பட,

அன்னச் சேவல் அன்னச் சேவல்
ஆடுகொள் வென்றி அடுபோ ரண்ணல்
நாடுதலை யளிக்கும் ஒண்முகம் போலக்
கோடுகூடு மதிய முகிழ்நிலா விளங்கும்
மையல் மாலையாம் கையறு பிணையக்
குமரியம் பெருந்துறை யயிரை மாந்தி
வடமலைப் பெயர்குவை யாயின் இடையது
சோழ நன்னுட்டுப் படினே கோழி
உயர்நிலை மாடத்துக் குறும்பறை யசைஇ
வாயில் விடாது கோயில் புக்குஎம்

பெருங்கோ கிள்ளி கேட்க இரும்பிசிர்
ஆந்தை யடியுறை யெனினே மாண்டநின்
இன்புறு பேடை யணியத்தன்
அன்புறு நன்கலம் நல்குவன் நினக்கே புறம்-67

என்னும் பாட்டைப் பாடித் தன் அன்பைப் புலப் படுத்தி அன்னத்தை விடுத்தார். சோழனை நினைத்துக் கொண்டே நடந்து தன்னூராகிய பிசிரை அடைந் தார்.

வடக்கிருப்பு

பிசிராந்தையாரும் கோப்பெருஞ் சோழனும் ஒத்த உணர்வோடு நண்பர்களாய் வாழ்ந்து வரும் காலத்தில், சோழனுக்கும் அவன் மக்களுக்கும் பிணக்கு ஏற்பட்டது. அரசியல் காரணமாகவோ, மொழி காரணமாகவோ, சமயங் காரணமாகவோ, மக்களுடைய ஒழுக்கத் தவறு காரணமாகவோ அப் பிணக்கு ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். சோழனோடு உடனிருந்த புலவர்களுளொருவராகிய புல்லாற்றூர் எயிற்றியனூர் பொதுவாக அப்பிணக்கைப் பகைமை யென்றே கூறுகிறார். பகைமை கருத்து வேற்றுமை யோடு நிற்க வில்லை. சொல் வேற்றுமையோடு நிற்க வில்லை. நாளுக்கு நாள் முற்றிச் செய்கைக்கு வந்து விட்டது. மக்கள் தங்களைப் பெற்றெடுத்த தந்தை யோடு போர் செய்வதற்குப் புறப்பட்டு விட்டார்கள். சோழனும் போருக் கஞ்சியவ னல்லன். மன வேற் றுமை தான் பெற்று வளர்த்த மக்களோடும் போர் செய்வதற்குத் துணிந்துவிட்டது. படைகளைத் திரட்

டிக்கொண்டு போருக்குப் புறப்பட்டு விட்டான் சோழன்.

சோழன் பன்னூல்களையும் கற்றறிந்தவன். அற வியல்புகளை ஆராய்ந்தறிந்தவன். பல புலவர்களைத் தனக்கு உற்றவராகக் கொண்டு அவர்களோடு உரை யாடிப் பலவற்றை உணர்ந்து கொள்பவன். புலவர் களில் புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார் என்பவர் ஒருவர். அவர் அரசனும் அவன் மக்களும் ஒருவரோடொரு வர் கொண்ட பகைமையை அறிந்தவர். தன் மக்கள் மேல் மாறுகொண்டு மன்னன் போருக்கெழுவது அவ ருக்கு அறமாகத் தோன்றவில்லை. மன்னன் செல்கை யைத் தடுக்க எண்ணினார் புலவர்.

"மடுத்தெழுந்த போரின்கட் கொன்ற மிகுதி பொருந்திய வலிய முயற்சியையுடைய வெண் கொற் றக் குடையால் உலகத்தை நிழல் செய்து புகழால் விளக்கும் வெற்றியையுடைய வேந்தே" கிளர்ந்த நீரையுடைய கடல் சூழப்பட்ட இப்பரந்த இடத்தை யுடைய உலகத்தின்கண் நின்னிடத்துப் போர் செய்ய வந்த இருவரையும் கருதின், பழையதாய்த் தங்கப் பட்ட வலியையுடைய நின் பகை வேந்தராகிய சேர பாண்டியரு மல்லர், போரின்கண் விரும்பிய காட்சி யுடனே நின்னோடு பகையாய் வேறுபட் டெழுந்த அவ்விருவர்தாம் நினையுங்காலத்து நீயும் அவர்க்கு அத் தன்மையையாகிய பகைவனல்லை. பகையைக் கொல் லும் யானையை யுடைய தலைவ! நீ பரந்துபட்ட நல்ல புகழை இவ்வுலகத்துப் பொருந்தித் தேவருலகத்தின்

கட் போய்ப் பின்பு நீ ஒழித்த அரசாட்சி உரிமை அவர்க்குரித்து; ஆதலால், அப்பெற்றித்தாதலும் அறிவோய்! பெரிதும் இன்னபுங் கேட்பாயாக. புகழை விரும்புவோய்! நிலைபெற்ற வலியோடு நின்னைக் கருதிப் போர் செய்வதற்கு எழுந்திருந்த சூழ்ச்சியில்லாத அறிவையுடைய நின் புதல்வர் தோற்பின் நினது பெரிய செல்வத்தைஅவர்க்கொழிய யாவர்க்குக் கொடுப்பை; போரை விரும்பிய செல்வ! நீ அவர்க்குத் தோற்பின், நின்னை இகழும் பகைவருவப்பப் பழியை உலகத்தே நிறுத்துவை. ஆதலால், ஒழிவதாக நின்னுடையமறன். கடிதின் விரைந்தெழுந்திருப்பாயாக. நின்னுடைய உள்ளம் வாழ்வதாக. அஞ்சினோர்க் கரணாகும் நினதுகுடி நிழல் மயங்காமற் செய்தல்வேண்டும் நல்வினையை; விண்ணோரது பெறுதற்கரிய உலகத்தின்கண் அமைந்தவர் விரைந்த விருப்பத்தோடு விருந்தாக ஏற்றுக்கொள்ள" என்னும் பொருள்பட.

மண்டமர் அட்ட மதனுடை நோன்றாள்
வெண்குடை விளக்கும் விறல்கெழு வேந்தே
பொங்குநீ ருடுத்த இம்மலர்தலை யுலகத்து
நின்றலை வந்த இருவரை நினைப்பின்,
தொன்றுறை துப்பின் நின்பகைவரு மல்லர்.
அமர்வெங் காட்சியொடு மாறெதிர் பெழுந்தவர்
நினையுங் காலை நீயுமற் றவர்க்கு
அனையை யல்லை அடுமான் றோன்றல்
பரந்துபடு நல்லிசை யெய்தி மற்றுநீ
உயர்ந்தோ ருலகம் எய்திப் பின்னும்
ஒழித்த தாயம் அவர்க்குரித் தன்றே.

அதனால், அன்னதாதலும் அறிவோய் நன்றும்
இன்னும் கேண்மதி யிசை வெய் யோயே,
நின்ற துப்பொடு நிற்குறித் தெழுந்த
எண்ணில் காட்சி யிளையோர் தோற்பின்
நின்பெருஞ் செல்வம் யார்க்கெஞ் சுவையே
அமர்வெஞ் செல்வ நீயவர்க் குலையின்
இகழுந ருவப்பப் பழியெஞ் சுவையே.
அதனால், ஒழிகதில் வல்லிரைந்துலத்தை நின்மறனே.
எழுமதி வாழ்க நின்னுள்ளம் அழிந்தோர்க்கு
ஏம மாகும் நின் றுள்நிழல் மயங்காது
செய்தல் வேண்டுமால் நன்றே வானோர்
அரும்பெற லுலகத் தான்றவர்
விதுப்புறு விருப்பொடு விருந்தெதிர் கொளற்கே
புறம்-213

என்னும் பாட்டைப் பாடி அரசனுக்கு அறம் அறிவுறுத்தினர். அவனும் இடு நீற்றுற் பை யவிந்த நாகம்போல் சினந் தணிந்து செருமேற் செல்லலை விடுத்தான்.

மன்னனுக்கு உலக வாழ்க்கையில் வெறுப்பேற் பட்டது. மக்களிடத் தேற்பட்ட வெறுப்பினால் அவன் மனைவியையும் உறவினரையும் அமைச்சரையும் உலகத்தையும் துறக்க எண்ணினான். வடக்கிருந்து உயிரைத் துறக்க முடிவு செய்தான். மனைவி முதலிய அனைவரையும் பொன் முதலிய பொருள்களையும் நகர முதலிய இடங்களையும் துறந்து வடக்கிருத்தற் கெழுந்தான்.

மன்னன் புறப்பாடு, நகரமக்களுக்குத் தெரிந்தது. அமைச்சர், புலவர் முதலியோர்களுக்குத் தெரிந்தது.

அறநெறியில் ஆட்சி செய்த அரசனைத் துறப்பதற்கு வருந்தினார்கள். முதியவர்களும், இளைஞர்களும், மங்கையர்களும், மன்னர்களும், அமைச்சர்களும், புலவர்களும், படை மறவர்களும், தலைவர்களும் அரண்மனையை அடைந்தார்கள். வடக்கிருத்தற்கெண்ணிய மன்னனைச் சூழ்ந்து கண்ணீர் வடித்தார்கள் அவன் செல்கையைத் தடுத்தார்கள். தடுத்தும் மன்னன் தான் மேற்கொண்ட கொள்கையை மாற்றவில்லை. அரண்மனையை விட்டகன்றான். அரண்மனை மதியமிழந்த வானமாயிற்று. பூ நீங்கிய பொய்கையாயிற்று.

கோப்பெருஞ் சோழன் நகர் வழியே நடந்து சென்றான். அமைச்சர், புலவர் தானைத் தலைவர்கள், பொருவேல் மறவர்கள், நகரமக்கள் முதலியோர் அவனைப் பின் தொடர்ந்தனர். வீடுகளிலிருந்த மங்கையர்கள் வேந்தன் செல்கையைக் கண்டு விம்மியழுது கண்ணீர் வடித்தார்கள். சிறுவர்கள் செயலற்று நின்றனர். இளைஞர்கள் தொழுது அழுதனர். புலவர்கள் புலம்பினர். மற்றவர்கள் மனம் வருந்தினர். அமைச்சர்கள் அகம் நெகிழ்ந்து உருகினார்கள்.

நகர் கடந்து மக்கள் பின்தொடர வடக்கு நோக்கி நடந்தான் மன்னன். வானம் பொய்ப்பினும் மன்னுயிர் வளர்க்கும் காவிரிக் கரையை அடைந்து மலர் மலர்ந்து, வண்டு பாடும் மரநிழலை மன்னன் நண்ணினான். தொடர்ந்த மக்களனைவரும் அவனைச் சூழ்ந்து வருந்திப் புலம்பினர். வருந்திய அம்மக்களுக்கு

அம்மன்னன் "அறவினையைச் செய்வோமோ அல்லேமோ என்று கருதி ஐயப்பாடு நீங்கார், அழுக்குச் செறிந்த காட்சி நீங்காத உள்ளத்தினையுடைய தெளிவில்லாதோர் யானைவேட்டைக்குப் போவோன் யானையையும் எளிதாகப் பெறுவன். குறும்பூழ் வேட்டைக்குப் போவோன் வறிய கையினனாயும் வருவன். அதனால் உயர்ந்த விருப்பத்தையுடைய உயர்ந்தோர்க்குத் தான் செய்யப்பட்ட நல்வினைக் கூற்றிலே அதனை அனுபவித்தல் உண்டாகுமாயின், அவர்க்கு இருவினையுஞ் செய்யப்படாத உம்பருலகத்தின்கண் இன்பம் அனுபவித்தலுங்கூடும்: அவ்வுலகத்தின்கண் நுகர்ச்சியில்லையாயின் மாறிப் பிறத்தலிலே கூடும் பிறப்பின்கண் இன்மை எய்தவுங் கூடும். மாறிப்பிறவாரென்று சொல்லுவா ருளராயின், இமய மலையின் சிகரம் ஓங்கினாற் போன்ற தமது புகழை நிலை பெறுத்தி வசையில்லாத உடம்போடு கூடி நின்றிறத்தல் மிகத் தலையாயது. அதனால் எவ்வாற்றானும் நல்வினை செய்தல் அழகிது" என்னும் பொருள் படச்,

"செய்குவங் கொல்லோ நல்வினை எனவே
ஐய மறாஅர் கசடீண்டு காட்சி
நீங்கா நெஞ்சத்துத் துணிவில் லோரே.
யானை வேட்டுவன் யானையும் பெறுமே.
குறும்பூழ் வேட்டுவன் வறுங்கையும் வருமே.
அதனால், உயர்ந்த வேட்டத் துயர்ந்திசி னோர்க்குச்
செய்வினை மருங்கி னெய்த லுண்டெனின்
தொய்யா வுலகத்து நுகர்ச்சியுங் கூடும்,
தொய்யா வுலகத்து நுகர்ச்சி யில்லெனின்

மாறிப் பிறப்பின் இன்மையுங் கூடும்.
மாறிப் பிறவாராயினும் இமயத்துக்
கோடுயர்ந் தன்ன தம்மிசை நட்டுத்
தீதில் யாக்கையொடு மாய்தல்தவத் தலையே''

புறம்-214

என்னும் பாட்டைப் பாடி விளக்கிக் காட்டித் தொடர்ந்து வந்த மக்களனைவரையும் தத்தம் மனைகளுக்கு மீளும்படி வேண்டிக் கொண்டான். தொடர்ந்து வந்தவர்கள் அவன் வேண்டுகோளுக் கிரங்கி விடை பெற்று மீண்டனர்.

மக்களை நகருக்கனுப்பியபின் மன்னன் தன்னிற் பிரியாது உடனுறையும் புலவர் சிலரோடு வடக்குநோக்கி நடந்து சென்று எழில் மிகுந்த பொழி லொன்றை அடைந்தான். மரங்கள் மலர் தூவின. குயில்கள் வம்மின் என்று வந்தாரை வரவேற்றன. கிள்ளைகள் அவர்கள் புகழைப் பாடின. அரசனும் புலவர்களும் மரஞ் செறிந்த ஓரிடத்தை அடைந்தனர். காய் கனிகளையும் அன்றிலிருந்து அருந்துவதைத் துறந்தனர். நீரருந்துவதை ஒழித்தனர். உண்ணாமலும், உறங்காமலும் உள்ளக்கோயிலி லுறையும் பிறவா யாக்கைப் பெருமானை எண்ணிக் கண்மூடி வழிபாடு செய்தனர். உள்ளத்துள்ளே அவனைக் கண்டு உவகை யடைந்தனர்.

•

கோப்பெருஞ் சோழன் தன் நாடு துறந்து சில புலவரோடு வடக்கிருக்கிறான் என்பதைப் பிசிராந்தையார் அறிந்தார். அறிந்ததும் தம் மனைவி மக்கள் முத

லியோரையும் பிறவற்றையும் அறவே துறந்து மன்னனைக் காணக்கருதி நடந்தார். நடந்து நடந்து சோழ நாட்டை அடைந்தார். தன்பால் அன்புடைய பிசிராந்தையார் தன்னைக்காண வருவதைச் சோழன் மெய்யுணர்வால் அறிந்தான். அறிந்து, அவரும் வடக்கிருப்பதற்கு ஓரிடம் வகுக்குமாறு,

தென்னன் பொருப்பன் நன்னாட் டுள்ளும்
பிசிரோ னென்ப என்னுயிரோம் புநனே
செல்வக் காலை நிற்பினும்
அல்லற் காலை நில்லலன் மன்னே

புறம்-215

என்று பாடித் தெரிவித்தார். புலவர்கள் மன்னன் சொல்லில் நம்பிக்கை கொள்ளவில்லை. பிசிராந்தையார் இதற்கு முன் வந்தவரல்லர். இன்ப முறுங்காலத்தில் உடனிருந்து துன்பமுறுங் காலத்தில் துறப்பது மக்களி னியல்பு. பிசிர் என்ற ஊர் நெடுந்தொலைவிலுள்ள பாண்டிய நாட்டிலிருக்கிறது என்ற காரணங்களால் ஆந்தையார் அடையார் என்று பேசிக்கொண்டிருந்தனர். மன்னன் அப்புலவர்களுடைய ஐயத்தை நீக்குவதற்கு, "ஐயப்படா தொழிமின் நிறைந்த அறிவினையுடையீர். அவன் என்னை என்றும் இகழ்ச்சியிலனாய் இனிய குணங்களையுடையவன். பிணித்த நட்பினையுடையவன். புகழ் அழிய வரும் பொய்யை விரும்பான். தனது பெயரைப் பிறர்க்குச் சொல்லும் பொழுது, என்னுடைய பெயர் பேதைமையையுடைய சோழன் என்று எனது பெயரைத் தனக்குப் பெயராகச் சொல்லும் மிக்க அன்பு பட்ட உரிமையையு

முடையன். அதற்குமேலே, இப்படி யான் துயர முறுங்காலத்து ஆண்டு நில்லான். இப்பொழுதே வருவான். அவனுக்கு இடம் ஒழிக்க" என்னும் பொருள்பட,

"ஐயங் கொள்ளன்மின் ஆரறி வாளீர்
இகழ்விலன் இனியன் யாத்த நண்பினன்
புகழ் கெட வரூஉம் பொய்வேண் டலனே
தன்பெயர் கிளக்குங் காலை என்பெயர்
பேதைச் சோழ னென்னும் சிறந்த
காதற் கிழமையும் உடையன் அதன்றலை
இன்னதோர் காலை நில்லலன்
இன்னே வருகுவன் ஒழிக்கவற் கிடமே.

புறம்-216

என்று பாடி ஐயமகற்றினார். புலவர்கள் வரும் புலவருக்கு இடம் ஒதுக்கினர்.

சிறிது நேரத்திற்குள் மன்னன் சொல் பழுதாகாமல், அங்கிருந்தாரனைவரும் வியக்குமாறு பிசிராந்தையார் வந்து மன்னனையும் புலவர்களையும் வணங்கி நின்றார். புலவர்களில் பொத்தியாரென்பவரொருவர். மன்னன் சொல்லிய சொல்லிலும் பிசிராந்தையார் வருகையிலும் வியப்புக்கொண்டார். "கருதுங் காலத்து வியக்குந் தன்மையை யுடைத்து, எத்துணையும் பெரிய தலைமையுடனே கூடியும் இவ்விடத்தே இவன் சிறப்புக்களைக் கைவிட்டு வரத் துணிதல்; இவன் இவ்வாறு துணிந்த அதனினும் வியக்குந் தன்மையை யுடைத்து,வேற்று வேந்தனது நாட்டின் கண் விளக்கம் அமைந்த சான்றோன் பாதுகாத்துப் புகழ் மேம்பா

டாக நட்பே பற்றுக்கோடாக இத்தன்மைத்தாகியதோர் இன்னுக் காலத்து இவ்விடத்து வருதல். இவ்வாறு வருவன் என்று துணிந்துசொல்லிய வேந்தனது மிகு தியும் அவன் சொல்லியசொல் பழுதின்றாக வந் தவனது அறிவும் வியக்குந் தோறும் வியக்குந் தோறும் வியப்புக்கை மிக்கது. ஆதலால் தன் செங்கோல் செல்லாத தேயத்துறையும் அமைந் தோனது நெஞ்சைத்தன்னிடத்தேஉரித்தாகப்பெற்ற பழைய புகழையுடைய அப்பெற்றிப்பட்ட பெரி யோனை யிழந்த இத்தேயம் என்னஇடும்பை யுறுங் கொல்லோ? இதுதான் இரங்கத்தக்கது'' என்னும் பொருள்பட

நினைக்குங் காலை மருட்கை யுடைத்தே
எனைப்பெருஞ் சிறப்பினோ டீங்கிது துணிதல்
அதனினும் மருட்கை யுடைத்தே பிறனாட்டுத்
தோற்றஞ் சான்ற சான்றோன் போற்றி
இசைமர பாக நட்புக் கந்தாக
இனையதோர் காலை ஈங்கு வருதல்
வருவன் என்ற கோனது பெருமையும்
அதுபழு தின்றி வந்தவ னறிவும்
வியத்தொறும் வியத்தொறும் வியப்பிறந்தன்றே
அதனால், தன்கோ லியங்காத்தேயத் துறையும்
சான்றோன் நெஞ்சுறப் பெற்ற தொன்றிசை
அன்னோனை யிழந்த இவ்வுலகம்
என்னா வதுகொல் அளியது தானே

புறம் - 217

என்னும் பாட்டைப் பாடிப் புகழ்ந்தார்.

மற்றொரு புலவர் கண்ணகனார் என்பவர். அவர் "பொன்னும் பவளமும் முத்தும் நிலைபெற்ற பெரிய மலை தரப்பட்ட விரும்பத் தக்க மணியும் ஒன்றுக் கொன்று இடை நிலம்படச் சேய் நிலத்தின வாயினும் கோவை பொருந்தி அரிய விலையினையுடைய நல்ல அணிகலங்களைச் செய்யுங்காலத்து ஓரிடத்துத் தோன் றினாற்போல எந்நாளும் அமைந்தோர் அமைந்தோர் பக்கத்தராவார்" என்னும் பொருள்பட,

பொன்னும் துகிரும் முத்தும் மன்னிய
மாமலை பயந்த காமரு மணியும்
இடைபடச் சேய வாயினும் தொடைபுணர்ந்து
அருவிலை நன்கலம் அமைக்குங் காலை
ஒருவழித் தோன்றியாங் கென்றுஞ் சான்றோர்
சான்றோர் பாலபரா
சாலார் சாலார் பாலரா குபவே

புறம் - 218

என்று பாடிப் பாராட்டினார்,

பின்பு, புலவர்கள் பிசிராந்தையாரைப் பார்த்து "வாழ்ந்த ஆண்டுகள் பலவாயிருக்க, உடம்பில் நரை திரையில்லாமைக்குக் காரணம் யாது" என்று கேட்டனர். பிசிராந்தையார், "நுமக்குச் சென்ற ஆண்டு கள் பலவாயிருக்க நரையில்லையாகுதல் எப்படியாயினீ ரெனக் கேட்பீராயின், என்னுடைய மாட்சிமைப் பட்ட குணங்களையுடைய மனைவியுடனே புதல்வரும் அறிவு நிரம்பினார். யான் கருதிய அதனையே கருது வர் என்னுடைய ஏவல் செய்வாரும் அரசனும் முறையல்லன செய்யானாய்க் காக்கும். அதற்குமேல்,

யான் இருக்கின்ற ஊரின்கண் நற்குணங்களால் அமைந்து பணியவேண்டும் உயர்ந்தோரிடத்துப் பணிந்து ஐம்புலனும் அடங்கிய கோட்பாட்டினை யுடைய சான்ேறோர் பலராதலான் நரையிலேமாயி னேம்'' என்னும் பொருள்பட,

யாண்டு பலவாக நரையிலவாகுதல்
யாங்கா கியரென வினவுதி ராயின்
மாண்ட என்மனைவியோடு மக்களும் நிரம்பினர்
யான்கண் டனையர் என் இளையரும் வேந்தனும்
அல்லவை செய்யான் காக்கும். அதன்றலை
ஆன்றவிந் தடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர்யான் வாழு மூரே

புறம் - 219

என்று பாடித் தமக்கு நரை ஏற்படாமைக்குக் கார ணங்கூறினர். பின்பு தங்கள் தங்கள் இடங்களி லிருந்து யோகஞ்செய்து வந்தனர்.

கல் நாட்டல்

கோப் பெருஞ் சோழனோடு சென்று வடக்கிருந்த பொத்தியாருடைய மனைவி கருக் கொண்டிருந் தாள். கருவுயிர்க்குங்காலம் அண்மியது. பொத்தியார் மன்னனிடத்துள்ள அன்பினால் மனைவியை அவள் தாய் வீட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டு அம்மன்னனைத் தொடர்ந் தார். பொத்தியார் மனைவி கருவுற்றிருப்பதும் கரு வுயிர்க்குங் காலம் நெருங்குவதும் அம்மன்னனுக்குத் தெரியும். மனைவி கருவுயிர்த்த தலைமகனைக் கணவன் காணவேண்டும் என்பது பண்டைக்கால வழக்கு.

பொத்தியாரை விளித்து, ஊருக்குச் சென்று மனைவி கருவுயிர்த்தபின் வருக என்று கூறினன் கோப்பெருஞ் சோழன். "செல்வக் காலத்து நீ வரையாது கொடுத்த செல்வத்தைப் பெற்று இன்புற்று வாழ்ந்த நான், நீ துன்புறுங் காலத்து என் மனைவியைக் கண்டும் அவள் பெறும் பிள்ளையைக் கண்டும் மகிழ்வது நன்றன்று. கண்களால் காணுத பிசிராந்தையார் நீ செல்வத்தில் சிறந்து வாழ்ந்த காலத்தில் வாராமல், நீ துன்புறுங் காலத்தில் வந்து நின்னேடு வடக்கிருப்பதைக்காண். மனைவியையும் அவள் பெறும் மகனையும் கண்டு மகிழ் வதனினும் நின்னேடு வடக்கிருப்பதே எனக்கு இன்பந் தருவதாகும்" என்று கூறி மறுத்தார். மறுத்தும், சோழன் சென்று வருக என்று கூற, வருந்திப் பிரிந்து வழி நடந்தார். காவிரிக்கரை வழியாக நடந்து மனைவியைக் காண்பதற்கு ஓங்குயர் மாடத்து உறையூர் வழியாகச் செல்கின்றவர் மன்னன் துறவினுல் விழவற்றுப் பாடலற்று வறிதே காணப்படும் மாடங்களையும், சிறுவர்கள் சிறுதேருருட்டி விளையாடாத தெருக்களையும், மலரும் மணியும் அணியாது வனப்பிழந்த அரிவையர்களையும், முயற்சி முகமலர்ச்சியின்றி வருந்தித் திரியும் ஆடவர்களையும், மழலையிழந்த மகார்களையும், பண்ணையும் பாட்டையும் விடுத்த பாணர்களையும் கண்டு வருந்தி அவ்வூரிலுள்ள மன்றத்தை அடைந்தார்.

உறையூர் மன்றம் மன்னன் இன்மையால் வனப்பிழந்து பாழ்பட்டிருந்தது. "பெரிய சோற்றை உண்டாக்கிப் பல்யாண்டு பாதுகாத்த பெரிய களிற்றை

யிழந்த வருத்தத்தினையுடைய பாகன் அவ்யானை சேர்ந்து தங்கிய இரக்கத்தையுடைய கூடத்தின்கண் கம்பம் வறிதே நிற்கப் பார்த்துக் கலங்கின தன்மை போல் யான் இறந்து படுதலின்றிப் பொன்னால் இயன்ற மாலையுடைய தேர் வண்மையைச் செய்யும் கிள்ளி போகப்பட்ட பெரிய புகழையுடைய பழைய உறையூரின் மன்றத்தைப் பார்த்துக் கலங்கினேனல்லனோ" என்னும் பொருள்பட,

பெருஞ்சோறு பயந்து பல்யாண்டு புரந்த
பெருங்களி றிழந்த பைதற் பாகன்
அது சேர்ந் தல்கிய அழுங்க லாலை
வெளில்பா ழாகக் கண்டுகலுழ்ந் தாங்குக்
கலங்கினே னல்லனோ யானே பொலந்தார்
தேர்வண் கிள்ளி போகிய
பேரிசை மூதூர் மன்றங் கண்டே

புறம்-220

என்னும் பாடலைப் பாடி வருந்திச்சென்று தன் மனைவி உறையும் ஊரையடைந்தார்

கோப் பெருஞ் சோழனும், பிசிராந்தையாரும், புல்லாற்றூர் எயிற்றியனாரும் கண்ணகனார் முதலியோரும் உணவு தவிர்ந்து வெயிலென்னாமலும், மழையென்னாமலும், அரவென்னாமலும், முதலையென்னாமலும், இருந்த இடத்திலிருந்தே உறங்கா துறங்கிச் செவிப்புலம் அறியா அகத்தொலி கேட்கும், மெய்ப் புலனறியாத் தட்பம் பெற்றும், நாப்புலனறியா நறுஞ் சுவை பெற்றும், மூக்கு அறியா நன்மணம் முகர்ந்தும் பெறற்கரிய பெருமானைப் பெற்றின்புற்று வாழ்ந்

தனர். மரங்கள் மலர்கள் தூவி அவர்களை வணங்கின. புள்ளினம் தவ நிலையைக் கண்டு வியந்தன. கிள்ளைகள் அவர்கள் அருஞ்செயலைப் புகழ்ந்தன. பூவைகள் அவர்கள் நட்பினைப் புகன்றன. அவைகள் அருகே சென்று அரவஞ் செய்யாது அவர்களைப் போல் தாமும் கண்மூடி ஒவ்வொரிடத்திலிருந்து சிறிது நேரம் சென்றபின் நீங்கும்.

கோப் பெருஞ் சோழன் தன் தவ விளக்கினால் அகவிருள்கடிந்து இருவினையி னீங்கிப் பரமனைப் பற்றறப் பற்றிப் பெறற்கரும் பேரின்ப மெய்தினான். பிசிராந்தையார் முதலிய புலவர்களும் அவன் சென்ற நெறியை எய்தி அவனைப் போலவே பேரின்பமடைந்தனர்.

புரவலனும் புலவர்களும் வீடுபே றெய்திய செய்தியை நகர மாந்தர் அறிந்தனர். சிறியரும் முதியோரும் திரண்டு அவர்கள் தவஞ்செய்த இடத்தை அடைந்தார்கள், அமைச்சரும் அறிஞரும் கூடி ஆரா ரூற்று நடந்தனர். உற்றாரும் உறவினரும் புலம்பி ஒருங்கெழுந்தனர். மகளிரும் மகாரும் வருந்திச் சென்றனர். படைமறவர்கள் துயருற்றுச் சோர்ந்து படர்ந்தனர். கோப்பெருந்தேவி துணையையிழந்த அன்றில் போலத் துயருற்று ஏகினாள். உடம்புகளைக் கண்டார்கள். உயிர்களைக் கண்டாரில்லை. முகங்களைக் கண்டார்கள். அவர் முகமனுரைகளைக் கேட்டாரில்லை. மன்னா மன்னா என்று அழுதார்கள். வேந்தே வேந்தே என்று தரையின்

மேல் விழுந்தார்கள். அரசே அரசே என்று அலறி யழுதார்கள். கோப்பெருந்தேவி மன்னன் மார்பில் விழுந்து வேடன் எய்த அம்பினுக்கு இலக்காகி விழுந்து வருந்தும் மயில் போல மாழ்கினுள். சென்றவ ரனைவரும்,

"அரசனைக் காண்பார் ஆந்தையைக் காண்பார்
இருவர் நட்பும் இனிய என்பார்
அருகு கிடக்கும் அறிவரைக் காண்பார்
பெரியருள் இவரே பெரிய ரென்பார்
நெஞ்ச மொன்றி நிலமிசை வாழ்ந்தார்
வஞ்ச மின்றி வடக்கி லிருந்தார்
துஞ்சிச் சேர்ந்தார் துறக்க மென்பார்"

என்று புலம்பினர்.

மன்னனுக்கும் அவனோடு வடக்கிருந்து வீடுபே-றெய்திய புலவர்களுக்கும் குழி யகழ்ந்து நிலமகள் மடியின்மேல் அவர்களைக் கிடத்தினுர்கள். அவர்கள் பெயரையும் உருவையும் புகழையும் செயல்களையும் கல்லிற் பொறித்து நட்டு நறுமலர் சூட்டி வாழ்த்தி வணங்கினுர்கள்.

பரிசில் விடை

பொத்தியார் தம்மூருக்குச் சென்றிருந்த சின்னுளில் அவர் மனைவி ஓராண்மகவைப் பெற்றெடுத்தாள். புலவர் அம்மகவைப் பார்த்துவிட்டு, உற்றூர் உறவினரிடம் தாமும் கோப்பெருஞ் சோழனோடு வடக்கிருக்கச் செல்வதாகத் தெரிவித்து அவர்களைப்பிரிந்து வழி நடந்தார். வழியில், புலவரைக் கண்ட சிலர் மன்னன்

முதலியோர் நடுகல்லாயினர் என்று தெரிவித்தனர். புலவர் அடிபறை கேட்ட அசுணம் போல வருந்திப், "பாடுநர்க்குக் கொடுத்த பல புகழினையுடையவன். அறத்திற முடையோர் புகழப்பட்ட நீதி நூற்குத் தக ஆராய்ந்து நடத்திய செங்கோலை யுடையவன். சான்றோர் புகழப்பட்ட திண்ணிய நட்பினை யுடையவன். மகளிரிடத்து மென்மையை யுடையவன். வலியோரிடத்து மிக்கவலியையுடையவன். குற்றமற்ற கேள்வியையுடைய பெரியோர்களுக்குப் புகலிடம். அத்தன்மையுடையோனென்று கருதாது அத்தகுதியுடையோனை அவ்வாறு கருதாத கூற்றம் அவனது இனிய உயிரைக் கொடு போயிற்று. அதனால் பையாப்புற்ற நமது சுற்றத்தை அணைத்துக்கொண்டு மெய்யுரையை யுடைய புலவீர் நல்ல இடத்தினையுடைய உலகம் துன்பமிகக் கேடில்லாத நல்ல புகழ்ச்சி மாலையைச் சூட்டி நடப்பட்ட கல்லாயினான் எம்மைப்பாதுகாப் போனெனச்சொல்லி, அக்கூற்றத்தை வைவேமாக; வாரீர் என்னும் பொருள்பட,

பாடுநர்க் கீத்த பல்புக ழன்னே.
ஆடுநர்க் கீத்த பேரன் பினனே.
அறவோர் புகழ்ந்த ஆய்கோ லன்னே.
திறவோர் புகழ்ந்த திண்ணன் பினனே.
மகளிர் சாயல். மைந்தர்க்கு மைந்து.
துகள றுகேள்வி உயர்ந்தோர் புக்கில்.
அனைய னென்னு தத்தக் கோனை
நினையாக் கூற்றம் இன்னுயி ருய்த்தன்று.
பைதல் ஒக்கற் றழீஇ அதனை
வைகம் வம்மோ வாய்மொழிப் புலவீர்.

நனந்தலை உலகம் அரந்தை தூங்கக்
கெடுவில் நல்லிசை சூடி
நடுக லாயினன் புரவல னெனவே.''

புறம்—221

என்னும் பாட்டைப் பாடி வருந்தினர்.

பின்பு, புலவர் நடந்து சென்று சோழன் நடுகல்லையும், புலவர் நடுகல்லையும் கண்டு உள்ளம் உடைந்து அழுது புலம்பினர்; புலவர்கள் நட்பைப் புகழ்ந்தார். மன்னன் நடுகல்லி னருகே சென்று வணங்கித் ''தீயால் விளங்கிய ஒளியையுடைய ஆபரணத்தாற் சிறந்த வடிவினையுடையவளாய் நின் நிழலினும் ஒரு பொழுதும் நீங்காத நீ விரும்பத்தக்க மனைவி பெறப்பட்ட புகழ் அமைந்த பிள்ளையானவன் பிறந்தபின் வா எனச் சொல்லி என்னை இவ்விடத்தினின்றும் போக்கிய என்னோடு உறவில்லாதவனே! உன்னோடு என்னிடை நட்பைக் கருதாதிருப்பையல்லை.புகழ் விரும்பு வோய்! நீ எனக்குக் குறித்தவிடம் யாது? சொல்வாயாக'' என்னும் பொருள்பட,

அழலவிர் வயங் கிழைப் பொலிந்த மேனி
நிழலினும் போகாநின் வெய்யோள் பயந்த
புகழ்சால் புதல்வன் பிறந்தபின் வாவென
என்னிவண் ஒழித்த அன்பி லாள,
எண்ணா திருக்குவை யல்லை.
என்னிடம் யாதுமற் றிசை வெய்யோயே.

புறம்—222

என்னும் பாட்டைப் பாடித் தனக்கு இடந்தருமாறு வேண்டினர்.

10618 MADRAS

பொத்தியார் உள்ளமுடைந்து தன்பிரிவுக்குவருந்தி, மற்றைப் புலவர்களைப் போலத் தாமும் தன்னுடன் உறைதற்கு விரும்பித் தன்னிடம் வேண்டிய வேண்டு கோளை மன்னன் ஏற்றுத் தானிருந்த குழியில் அப்புல வருக்கும் இடங்கொடுத்தான். கல்லாகிய பின்னும் தனக்கு இடங் கொடுத்த கோப் பெருஞ் சோழனைப் பொத்தியார் புகழ்ந்து "பலருக்கும் அருளுடைமை யால் நிழலையொத்து உலகத்தார் மிகுத்துச் சொல்ல உலகத்தை ஆளுந்தன்மை முடியச் செலுத்துதற்கு மறுமையை நினைத்தால் முடிவு போகாமையின் வடக் கிருத்தற்கு வரைந்த சிறிய இடத்தின்கணிருந்து உயிர் நீத்தலின் நிலைபெற நடப்பட்ட கல்லானவிடத் தும் இடங்கொடுத்தளிப்பர் நிச்சயமாக. உடம் போடு இனிய வுயிர் விரும்புமாறு போல விரும்பும் உரிமையையுடைய பழையதாகிய நட்பையுடையோர் தம்மிடத்துச் செல்லின்" என்னு பொருள்பட,

பலர்க்கு நிழ லாகி உலக மீக் கூறித்
தலைப்போ கன்மையின் சிறுவழி மடங்கி
நிலைபெறு நடுக லாகியக் கண்ணும்
இடங் கொடுத் தளிப்ப மன்ற உடம் போடு
இன்னுயிர் விரும்புங் கிழமைத்
தொன்னட் புடையார் தம்முழைச்செலினே.

புறம்—223

கல்லிற் என்ற பாட்டைப்பாடி மன்னன் கொடைக்கு மகிழ்ந்து அவ்விடத்தே புக்கு வீடுபேறெய்தினர்.

சோழனும் பிசிராந்தையார் முதலியோர்களும் வடக்கிருந்து நடுகல்லாயினர் என்று கேள்விப்பட்டு

வருந்தி அவர்கள் நடுகல் லருகே வந்து கருவூர்ப் பெருஞ் சதுக்கத்துப் பூதநாதனர் என்பார் "யாற்றிடைக் குறையுள் புள்ளிப்பட்ட மரநிழற்கணிருந்து உடம் பாகிய முழுத்தசையை வாட்டும் வீர, நின் கருத்திற் கேற்ப நின்னேடு வடக்கிருந்தார் பலராதலால், யான் இதற்கு உதவாது பிற்பட வந்ததற்கு என்னை அவ ரோடு சொல்லி நீ வெறுத்தி" என்னும் பொருள்பட,

"உள்ளாற்றுக் கவலைப் புள்ளி நீழல்
முழூஉ வள்ளூரம் உணக்கும் மள்ள!
புலவுதி மாதோ நீயே
பலரா லத்தைநின் குறியிருந் தோரே"

புறம் —219

என்னும் பாட்டைப்பாடிக் கவலையோடு பிரிந்து தம் ஊராகிய கருவூர் மீண்டார்.

புலவர்களுடைய மாய்வும் புலம்பலும் கோப் பெருஞ் சோழனிடத்தில் அவர்கள் வைத்திருந்த நட்பையும் அன்பையும் நமக்கு விளக்குகின்றன.

3. தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்

வானம் மிகுதியாக மழை பெய்தலினால், உயர்ந் தோங்கிய மேற்கேயுள்ள மலையிலிருந்து தோன்றி, மேட்டிலும் பள்ளத்திலும் விழுந் தெழுந்து, காந்தள் மலர்களையும், வேங்கை மலர்களையும், மணிகளையும், சந்தனக் கட்டைகளையும் அடித்துக் கொண்டு நெடுவழி நடந்து தன் இரு கரைகளிலும் அவற்றை எடுத்தெறிந்து புரண்டோடும் வையையாறு அருகிலுள்ள செய்தோறுஞ் சென்று விதைத்த வித்தொன்றை ஆயிரமாக விளைவிக்கும் நல்ல உணவை உண்பித்து உடல் வளர்த்துத், தென் றலில் பிறக்குஞ் செந்தமிழ் மொழியால் அறம் பொருள் இன்பங்களை அறிவுறுத்திப், பரவையிடப் பிறக்கும் பருமுத்துக்களாலாகிய அணிகலங்களை அணிவித்து, வில், வாள், வேல், கணை முதலிய படைகளை நல்கிப், பணியும் மன்னருக் கின்னுரை பகர்ந்து திறை பெற் றும், மாறுகொள் மன்னரை மாய்த்து அவர் நாடு கொண்டும், வடக்கே சென்று சென்று இமயத்தில் மீன் கொடியை நாட்டித் தென்திசை கூற்றுத்திசை யென்று உலகம் புகழுமாறு வெற்றியொடு மீளுமின் என்று வீர மொழி பகர்ந்து தன் மக்களை வளர்க்கும் பாண்டிய நிலமடந்தை பெற்றெடுத்த ஆண்மகன். கலைக்கடலைக் கடந்தவன். பகைவர் படைக்கடலைக் கடக்கும் படையையுடையவன். பாவலருடைய வறு

மையை நீக்குபவன். பணியும் மன்னரைப் பொறுக்கும் பண்புடையவன். காணுதற் கெளியவன். இன்னுரை பகரும் இயல்புடையவன். பகைவர், அயலார், நொதுமலர் என்று நோக்காது யாவர்மாட்டும் நிறைகோல் போலும் செங்கோலுடையவன். நீரளவாக நிற்கும் தாமரையைப்போலப் போரளவாக எதிர்த்துப் பகைவரோடு போர்புரியும் திறமையுடையவன். இவன் நெடுஞ்செழியன் என்னும் பெயருடையவன். பாண்டிய நாட்டின் தலைநகராகிய மதுரையிலிருந்து அரசாண்ட மன்னன். இவன் குடிகளைக் குறைவறக் காத்தான். நாட்டையும் நன்கு அமைத்தான்.

மன்னன் தன்னுட்டின் பல இலவந்திகைகளை அமைத்தான். அவற்றில், வெள்ளிக் கம்பிபோல் மேல் நோக்கி நாற்புறத்திலும் எழுந்து செல்லுகின்ற நீரை அனைத்தும் நடுவில் மோதும்படி செய்யும் நீர்ப் பொறியும், வெண்பூக்களைப் போல் பல நீர்த்துளிகளை மேலே எறியும் நீர்ப்பொறியும், பொய்கை நீரைக், குறைக்க வேண்டுமிடத்துக் குறைத்து நிறைக்க வேண்டுமிடத்து நிறைக்கும் பொறியும், உயிருடைய மீன்,அன்னம் முதலியவற்றைப்போல அவை போன்று செய்யப்பட்ட செய்பொருள்களை இயங்குவிக்கும் பொறியும், ஒத்து உயர்ந்து வளராத புற்களையும், செடிகளையும் ஒழுங்காக ஓரளவில் கத்தரித்து அழகு செய்யும் பொறியும், செல்லுகின்ற வழிகளில் இருள் சேர்ந்த இராக்காலத்தில் பல மின் விளக்குகளை எரிவிக்கின்ற பொறியும், இயங்குகின்ற மக்கள்

முதலிய பல வடிவங்களைக் காட்டி, அவை பாடுவது போல் இன்னிசை பாடிக் காண்பாரை மயங்குவிக்கும் பொறியும் உள்ளன. வண்டுகளும், பறவைகளும் மகிழ்ந்து இசைபாடும் தென்னை, பலா, தேமா, கமுகு புன்னை, வாழை, தாழை, மல்லிகை, பிச்சி, முல்லை முதலியன வளர்ந்து செறிந்து நிற்கும். கண்டார் கண்களுக்கு மேலும் காணுமாறு அவாவை உண்டாக்கும். பாத்திகளில் வைத்து வளர்க்கப்பட்ட பல நிறமுடைய பூக்களைப் பூத்திருக்கும் செடிகளும் வேறு கொடிகளும் மணம் விரிக்கும்.

கடை வீதிகளில் பூவும், காயும், கனிகளும், மஞ்சளும், இஞ்சியும், வெற்றிலையும், பாக்கும், அகிலும், சந்தனமும், கறியும், துகிலும், உப்பும் பிறவும் கொள்வாருவப்பக் குறையாது விற்கப்படும்.

மக்களிற் பலர் யானை, குதிரை, தேர் முதலியவற்றிலேறிப் பழகுவார்கள். பலர் விற்பயிற்சி, வாட்பயிற்சி, மற்பயிற்சி செய்வார்கள். விலங்குகள் பூட்டிய வண்டிகளையும், பொறிகளால் இயக்கும் வண்டிகளையும் பலர் ஓட்டிக்கொண்டு செல்வார்கள். செல்நெறிகளில் போவோரும் வருவோரும் பல்ராகலின் ஏவலர் ஏவலின்படி செல்வோர் வீதியின் ஒரு பக்கமாகச் செல்வார்கள்; வருபவர் மற்றொருபக்கம் வருவார்கள்.

மக்கள் ஆடை நெய்தல், அணிகலஞ் செய்தல், மட்கலம் வனைதல், வேல் வடித்தல், பயிரிடல் முதலிய பல தொழில்கள் செய்து வாழ்வார்கள். அகக்

கருத்தை முகக் குறிப்பா லறியும் மக்களும் யாழின் குரல் என்று மருளும்படி பெண்கள் இசைப்பாட்டுப் பாடுவார்கள். நாடக மேடையில் நாடகம் நடிப்பார் கள். அமிழ்தினும் இனிய அருந்தமிழ் மொழியைக் கற்றும் கேட்டும் களித்தும் வாழ்வார்கள். வையம் பெறினும் பொய்யொன்றும் புகலமாட்டார்கள். வஞ் சகத்தை மறந்தும் நினையார். பிற வுயிர்களுக்குப் பிழை புரியார். குடிகள் தன்னிடம் வந்து குறை கூறு மலும், முறைவேண்டாமலும், நன்னெறியில்நடத்தல் கண்டும், வண்டமிழ் மொழியை வளர்த்தல் கண்டும் மகிழ்ந்து, நெடுஞ் செழியன் கண்ணை இமைகள் காத் தல் போலத் தன்னாட்டைக் காவல் செய்து வந்தான்.

வஞ்சினம்

கமுகின் பாளையை அரவெனக் கருதிச் சினந்து அதனைச் சிதைக்கும் மயில் கோம்பியைக் கண்டஞ்சும் காவிரி நாட்டரசனாகிய சோழன் சேரனையும் பிற வேளிரையும் அழைத்துத் தன்னோடு போர் செய்யக் கருதுவதையும், இளையன் வலியிலன் என்று தன்னை இகழ்வதையும் நெடுஞ்செழியன் ஒற்றரிருவர் வந்து கூறக் கேட்டான். சோழன் வேறு சில மன்னர்க ளோடு சேர்ந்து தனக்குத் துன்பஞ் செய்ய முயல்கின் றான் என்று ஒற்றரில் தலைசிறந்தானொருவனும் கூறத் தெரிந்தான். சின்னாளில், சோழன் தன் வீரர்களை ஏவிப் பாண்டிய நாட்டிலுள்ள தன் ஆனிரையைக் கவர்கி றான் என்று கேள்விப்பட்டு, நெடுஞ் செழியன் தன் வீரர்களை ஏவி அவற்றை மீட்டி வருமாறு செய்தான்.

சோழன் நெடுஞ்செழியனோடு போர் செய்யத் துணிந்து சேரமான் யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும் பொறையையும், எழினி, திதியன், எருமையூரன், இருங்கோ வேண்மான், பொருநன் என்ற குறுநில மன்னர் ஐவரையும் துணைக்கு அழைத்துக் கொண்டு நால் வகைப் படையையும் நடத்தித் தூளிகள் வானி லெழவும், துடிகள் செவி கெட ஆர்க்கவும், ஞாலம் நடுக்குறவும் மதுரையின்மேல் படையெடுத்து வருஞ் செயலைக் கேட்டான் செழியன். சினந்தான்; சிரித் தான்; தலையசைத்தான்; நெருப்பெழ விழித்தான்; பற்களைக் கடித்தான்; நாட்டிலுள்ள வீரர்களைத் திரட் டுவதற்குப் பறை யறையப் பணித்தான். வீடு செறிந்த வீதிதோறும், பாடல் ஆடல் பயிலிடந் தோறும், வேல் முதலியன செய்யும் தொழிலகந்தோ றும்,போர்ப்பறைஅடிக்கப்பட்டது. மூதில் மகளிர்கள் மகிழ்ந்தார்கள். போர் மறவர்கள் தோள் பூரித்தார் கள். பலர் படைகள் எடுத்துப் புறப்பட்டார்கள். புதிதாக மணஞ்செய்து கொண்ட வீரர்களும் வாளெடுத்து வழி நடந்தார்கள். மூதின் மகளிர் தங்கள் மைந்தர்களுக்கு ஆடை அணிகளால் அழகு செய்து படைகளை எடுத்துக் கொடுத்துக் களிறுகளை வெட்டி மீளுங்கள் என்று கூறிப் போருக்கு விடுப் பார்கள். நும் முன்னோரும் தந்தையர்களும் மன்ன ரிடம் மாராயம் பெற்றவர்கள். நீவிரும் புகழுண் டாகும்படி போர்செய்து வாருங்கள்.தெய்வத்தமிழை வளர்ப்பதும், மெய்ந்நெறியில் ஒழுகுவதும், மன்னன் ஏவலைச் செய்வதும் நும் கடன் என்று செருக்களஞ்

செல்விப்பார்கள். கடல் கடந்து கடாரநாட்டையும் இலங்கை நாட்டையும் கைப்பற்றினர் நும் முன்னோர். ஆரியப்படைகளை அடி பணித்தார் நும் முன்னோர். நீவிரும் இன்றெதிர்க்கும் பகைவரை வென்று மீளுங்கள் என்று தம் மைந்தர்களை நடப்பிப்பார்கள்.

வீரர்கள் விரைந்து அரண்மனையை அடைந்தார்கள். இருந்த படைகளும் எழுந்து நின்றன. வேழங்கள் வெகுண்டு நின்றன. பரிகள் பருமந் தாங்கி நின்றன. தேர்கள் கொடிகளோடு விளங்கின.

நெடுஞ்செழியன்

"இண்கிணி களைந்தகால் ஒண்கழல் தொட்டுக்
குடுமி களைந்தநுதல் வேம்பின் ஒண்டளிர்
நெடுங்கொடி உழிஞைப் பவரொடு மிலைந்து
குறுந்தொடி கழித்த கைச்சாபம்பற்றி
நெடுந்தேர்க் கொடிஞ்சி பொலிய நின்றோன்."

புறம்—77

தன் தோளினை நோக்கியும், தன் சுடர்வேல் நோக்கியும், வாள் நோக்கியும், மற்றோர் உயிருணற்கு எழுமின் என்று கூறினன். "வழி வழி வந்த மறக்குடியில் பிறந்தவர்களே! விழுப்புண்படாத நாள் மறவர்க்கு வாழ்நாளாகாது. பகைவருக்குப் புறமுதுகு காட்டுதல் பழிச் செயலாகும். போரில் மாய்தலும் பகைவரை வெல்லுதலும் ஆடவர்க்கழகாகும். வசையைத் தவிர்த்து இசையைப் பெறுவதற்கு வாருங்கள்" என்று அழைத்தான்.

"நம்மாற் சிரிக்கத்தக்கார் இவன் ஆளும் நாட்டை மிகுத்துச் சொல்லுவர் எனவும், இவன் இளைஞன் எனவும் யான் வெறுப்பச் சொல்லி, ஒலிக்கும் மணி இருமருங்கும் ஒன்றோடொன்று மாறி யிசைக்கும் பரந்த அடியினையும் பெரிய காலினையுமுடைய உயர்ந்த நல்ல யானையினையும் தேரையுங்குதிரையையும் படைக்கலத் தொழிலமைந்த வீரரையும் உடையோம் யாமென்று எனது மிக்க வலிக்கு அஞ்சாதே மாறுபடும் சினம் பெருகிப் புல்லிய வார்த்தைகளைக் கூறிய சினம் பொருந்திய அரசரைப் பொறுத்தற்கரிய போரின் கண்ணே சிதறப் பொருது முரசத்தோடுகூட அவரைக் கைக்கொண்டிலேனாயின், பொருந்திய எனது குடைநிழற்கண் வாழ்வார் தாங்கள் சென்றடையும் நிழற்காணாதே கொடியன் எம்முடைய வேந்தன் என்று கருதிக் கண்ணீரைப் பரப்பிக் குடிமக்கள் பழி தூற்றும் கொடுங்கோலை யுடையேனாகுக. உயர்ந்த தலைமை யுடனே, மேம்பட்ட கேள்வியை யுடைய மாங்குடி மதருன் முதல்வனாக, உலகத்தோடு நிலை பெற்ற பலரும் புகழும் தலைமையையுடைய புலவர் பாடாது நீங்குக, எனது எல்லையை. என்னாற் புரக்கப்படும் கேளிர் துயரம் மிக இரக்குமவர்கட்குக் கொடாத வறுமையை யானுறுவேனாக" என்னும் பொருள்பட,

" நகுதக்கனரே நாடுமீக் கூறுநர்
இளையன் இவனென உளையக் கூறிப்
படுமணி யிரட்டும் பாவடிப் பணைத்தாள்
நெடுநல் யானையும் தேரும் மாவும்

படையமை மறவரும் உடையம் யாமென்று
உறுதுப் பஞ்சாது உடல்சினஞ் செருக்கிச்
சிறுசொல் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை
அருஞ்சமம் சிதையத் தாக்கி முரசமொடு
ஒருங்ககப் படேஎ னாயிற் பொருந்திய
என்னிழல் வாழ்நர் சென்னிழற் காணாது
கொடியன் எம் இறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
குடிபழி தூற்றுங் கோலே னாகுக
ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் தலைவ னாக
உலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பின்
புலவர் பாடாது வரைக என் நிலவரை
புரப்போர் புன்கண் கூர
இரப்போர்க் கீயா இன்மையா னுறவே"

புறம்—72

என்னும் பாட்டைப் பாடி வஞ்சினங் கூறிப் பகைவர் படை வருகையை எதிர் நோக்கி நின்றான். பறையும் துடியும் சங்கும் முழங்கக் கரை கடந்து நகருங் கடல் வெள்ளம் போல் பகைவர் படைகள் நெருங்கின. வீரர்கள் தோள் தட்டியும், வீர மொழி புகன்றும் எழுந்தார்கள். கையினாலும், காலினாலும் எதிர்த்தார் கள். கணைகளையும் ஈட்டிகளையும் வாள்களையும் வேல்களையும் ஏவினர். வீரர்கள் தலைகளை வெட்டி வீழ்த்தினார்கள். பற்களைத் தட்டிப் படர்ந்தார்கள்.

நெடுஞ் செழியன் படைகள்:— பகைவர் படை வருகையை எதிர்த்துத் தடுத்தன. வீரர்கள் நான் முன் செல்வேன் நான்முன்செல்வேன் என்று முந்தினார்கள்.

பகைவரோடு போர் புரிந்தார்கள். மறவர்களை வீழ்த்தினார்கள். வேழத்தை வீழ்த்தினார்கள். புலி போல் பாயும் புரவியை வீழ்த்தினார்கள். அரவெனச் சீறும் அம்புகளை ஏவினார்கள். போர்க்களத்தில் அடிக்கப்பட்ட முரசொலி இடியொலி போன்றது. எறியப்பட்ட கணைகள் மழைத் துளிகளைப் போன்றன. வேல்கள் மின்னலை யொத்தன. குருதி செம்புனல் போல் சென்றது. பகைமன்னர்முன் பாண்டியன் நெடுஞ் செழியன் பாய்ந்தெழுந்தான். படைகளை ஏவினான். சோழனும் சேரனும் பிற அரசர்களும் அவனோடு போர் செய்வதற் கஞ்சிப் புறங் கொடுத்தார்கள். அவர்களும் அவர்கள் படைமறவர்களும் மதுரையை விட்டகன்று சோழநாடு நோக்கிச் சென்றனர். பாண்டியன் படைகள் அவர்களைத் தொடர்ந்தன. அவர்களை நிறுத்தி, வந்தெதிர்த்த பகை மன்னரை நம் நாட்டில் வெல்வது சிறப்பன்று. அவர்கள் நாடு சென்று அவர்களுடைய மகளிர் நாணுமாறு வெல்வதே சிறப்பாகும் என்று கூறினான் நேரானரைப் புறங்கண்ட நெடுஞ் செழியன்.

வென்றி

புலி கண்டஞ்சிய புல்வாய் போல வலி யிழந்து புறங்கொடுத் தோடிய மன்னர்களும் மறவர்களும் காலடிகள் சிவக்கக், கல்லும், முள்ளும், காடுங் கடந்து சோழநாட்டை யடைந்தார்கள். படை யெடுத்து வந்த பகைவரைத் தன்னாட்டில் வெல்ல எண்ணாமல் அவர் நாட்டில் அவர் மங்கையரும்

நாணும் படி வெல்ல வேண்டும் என்று கருதிய நெடுஞ் செழியன் காலனைப் போலக் காலம் பாராமல் பறை முழங்கவும் சங்கம் ஆர்ப்பவும் குடையும் வாளும் முன் செல்லப் படையுடன் சென்றான். பொன்னி நாட்டின் எல்லையை அடைந்தான். பாண்டியன் வருகையைப் பகைவர்கள் கேட்டார்கள். இடியொலி கேட்ட அரவம் போலப் பதைத்தார்கள். எல்லை யிலிருந்து எதிராமலும் ஒருவரை விட்டொருவர் பிரியாமலும் வானளாவிய மதிலையுடைய தலையாலங் கானத்தை அடைந்து கதவடைத்து மதிலினு ளிருந் தார்கள். நெடுஞ் செழியன் சோழநாட்டினுள் புகுந்து, கடிமரந் தடிந்து, காவற் குளங்களை அழித்து, ஊரை எரியூட்டி, அஞ்சிய பகைவர் சென்ற நெடுவழியே நடந்து போய்த் தலையாலங்கானத்தை அடைந்தான். பகைவர்கள் தன்னை எதிராது மதிலினுள் மறைந் துறைவதைக் கேள்விப்பட்டான். உழிஞைமாலை சூடி மறவர்களோடு மதிலை முற்றுகையிட்டான். பகைவர்கள் அகழ் அழித்து மதிலழித்து உள்ளே நுழையாதபடி நொச்சிசூடி அவற்றைக் காவல் செய் தனர். பாண்டியன் படைவீரர்கள் அகழைத் தூர்த் தனர். மதிலை நெருங்கினார்கள். நொச்சி வீரர்கள் வாளாலுங் கணையாலும் வேலாலும் தடுத்தனர். வெட்டிப் பலரை அகழியில் வீழ்த்தினார்கள். குத்திப் பலரை நிலத்தில் குவித்தார்கள். எய்து பலரை இறப்பித்தார்கள். உழிஞை மறவர்கள் எயிலில் ஏணி சாத்தி இவர்ந்தார்கள். மதிலையிடித்துப் பலர் வழிக ளாக்கினர். களிறுகளைத் தூண்டிப் பலர் கதவு

களை உடைத்தார்கள். உடும்பு போன்று எயிலைச் சார்ந்து ஏறி, இரை கண்டிழியும் பருந்துபோலப் பலர் உள்ளே குதித்தார்கள். பாண்டியன் படை மறவர்கள் பல வழியாலும் மதிலினுட் புகுந்தார்கள்.

பாண்டியன் படையும் அவன் பகைவர் படையும் போர் புரிந்தன. புலியும் புலியும் பொருதன போல வலிமிகு மறவரும் மறவரும் மலைந்தனர். முகிலும் முகிலும் முனிந்தெதிர்ந்தன போலக் கரியும் கரியும் காய்ந்து பொருதன. குன்றும் குன்றும் சென்று எதிர்ந்தனபோல் சென்று சென்று தேரும் தேரும் எதிர்ந்தன. திமிலும் திமிலும் சினந்து உடன்றன போல் புரவியும் புரவியும் வெகுண்டு பொருதன. மறவர்கள் பகைவரை வாளால் மாய்ப்பர். தோள்களை வெட்டிச் சுற்றித்திரிவர். சென்னியை வீழ்த்திச் சினந்து பாய்வர். பரியை வீழ்த்திக் கரியொடு மலைவர். யானையைக் கொன்று யாளிபோல் நிற்பர். கைவேல் எறிந்து களிற்றினை வீழ்த்துவர். மெய்ம்வேல் பிடுங்கி மீளியை மாய்ப்பர். கையை இழந்தவர் பலர். கால்களிழந்தவர் பலர். புண்பட்டவர் பலர். கண்ணிழந்தவர் பலர். கணைகள் பாய்ந்து விழுந்த களிறுகள் குருவி சேர்ந்த குன்றங்கள் போன்றன. வெட்டி வீழ்த்திய அவற்றின் தலைகள் நாஞ்சில் போன்று கிடந்தன. அம்புகள் பாயப்பெற்ற மறவர்கள் முள்ளம்பன்றிபோல் காணப்பட்டனர்.

சோழனும் சேரனும் திதியன் முதலிய ஐவரும் செருக்களம் புகுந்து சினந்து போர் செய்தார்கள்.

ஆள்களை வெட்டினர். கரிகளை வீழ்த்தினர். குதிரைகளைக் கொன்றனர். தேர்களைச் சிதைத்தனர். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் நீரில் மூழ்கி வேப்பந்தார் மிலைந்து படைக எடுத்துப் பறை முழங்கப் பணிலம் ஆர்ப்பச் செருக்களம் சென்றான். சிலை வளைத்துக் கணை செலுத்தினான். கணைகளிற் சில ஆள் மேலும் யானை மேலும் பாய்ந்து அப்பாற் செல்லும் சில பரியி னுடம்பிலும் கரியி னுடம்பிலும் பாய்ந்து கழன்றுசெல்லும். சில மறவரையும் யானைப் பாகரையும் வீழ்த்தும். பகைவர் பாண்டியனைச் சூழ்ந்தார்கள். அம்பை ஏவினார்கள். வாளை வீசினார்கள். வேலை எறிந்தார்கள். பரிசையினால் அவற்றைத் தடுத்துப் படைகளை ஏவித் தன்னைச் சூழ்ந்து பொருதவேளிர் ஐவரையும் நெடுஞ்செழியன் மண்ணில் வீழ்த்தினான். சேரனோடும் சோழனோடும் சினந்துநின்றான். அவர்கள் வலியிழந்து அம்மன்னனால் கட்டுண்டார்கள். தலைவனை யிழந்த சேனைகள் படைகளை யெறிந்து பணிந்து நின்றனர். பலர் ஓடி ஒளிந்தனர். சோழநாட்டு மங்கையர் நாணித் தலைகுனிந்து நாவடங்கி நின்றனர். சங்கம் முழங்கியது. பறைகள் ஆரவாரித்தன. வீரர்கள் வேந்தனை வாழ்த்தினர்; வணங்கிப் புகழ்ந்தனர்; மீன்கொடி நாட்டிக் களவேள்வி செய்தான் பாண்டியன்.

"வெண்மை யில்லாத வலிய வயிரக் கம்பத்தை யுடைய கூடத்தில் நிற்றலை வெறுத்துச் சென்று யானைபடிந்து நீருண்டதாகக், கலக்கமுற்ற துறையையும், கார்காலத்து நறிய கடம்பினது பசிய

இலையோடு விரவிய மாலையையுடைய சூரபன்மாவைக் கொன்ற முருகனது கூளிச் சுற்றத்தை யொக்கும் நின்னுடைய கூரிய நல்ல அம்பினையும் வளைந்த வில்லினையுமுடைய மறவர் தம்மாற் கொள்ளலாவதனை முகந்துகொண்டு, கொள்ளாத ஒழிபொருளை மாற்றார் முகந்துகொள்ளப்படும் உணவாக்காமல் சிதறிய நிலஞ்சுனையும், வடித்தல் பயின்ற கோடாலி வெட்டுதலால் ஊர்தோறும் காவல்மரங்கள் நிலை கலங்கிய காவையும், நெடிய நகரின்கண் தொழில் புனைந்த நல்ல மனைகளிடத்து விரும்பும் அடுநீயைக் கெடுக்க மிக்க தீ முழங்கிய பக்கத்தையும் பார்த்துப் பகைவர் நாண, நாடோறும் அவரிடத்துச் சென்று இன்னமும் இத்தன்மையான பலவுஞ் செய்குவன் யாவரும் தன்னை அணுக ஒண்ணாத சூழ்ச்சித் தெளிவினை யுடையோ னெனக் கருதி, உலகம், பொறை யாற்றுது நெளியத் திரண்ட பரந்த படையினை யுடைய தலையாலங்கானத்தின்கண் போரை எதிர் நின்று கொன்ற காலன்போலும் வலியை யுடையாய்! அற்ற கோட்டையுடைய பெரிய கலை புலியின் கண்ணே அகப்பட்டதாகச் சிறிய மறியை அணைத்துக் கொண்ட துள்ளிய நடையையுடைய மெல்லிய மான் பிணை பூளையோங்கிய அஞ்சத்தக்க பாழியிடத்து வேளையினது வெளிய பூவைத் தின்னும் ஆளற்ற அருஞ்சுரமாகிய காட்டுவழியே நின்னைக் கண்டேனாய் வந்தேன்" என்னும் பொருள்பட,

" வெளிறி னோன்காழ்ப் பணைநிலை முனைஇக்
களிறுபடிந் துண்டெனக் கலங்கிய துறையும்

கார்நறுங் கடம்பின் பாசிலைத் தெரியற்
சூர்நவை முருகன் சுற்றத் தன்னநின்
கூர்நல் லம்பிற் கொடுவிற் கூளியர்
கொள்வது கொண்டு கொள்ளா மிச்சில்
கொள்பத மொழிய வீசிய புலனும்
வடிநவில் நவியம் பாய்தலின் ஊர்தொறும்
கடிமரந் துளங்கிய காவும் நெடுநகர்
வினைபுனை நல்லில் வெவ்வெரி யினைப்பக்
கனையெரி யுரறிய மருங்கும் நோக்கி
நண்ணார் நாண நாடொறுந் தலைச்சென்
றின்னும் இன்னபல செய்குவன் யாவரும்
துன்னல் போகிய துணிவி னோனென
ஞால நெளிய ஈண்டிய வியன்படை
ஆலங் கானத் தமர் கடந்தட்ட
கால முன்பநிற் கண்டனன் வருவல்
அறுமருப் பெழிற்கலை புலிப்பாற் பட்டெனச்
சிறுமறி தழீஇய தெறிநடை மடப்பிணை
பூளை நீடிய வெருவரு பறந்தலை
வேளை வெண்பூக் கறிக்கும்
ஆளி லத்த மாகிய காடே'' புறம்—23

என்று கல்லாடர் அவனைப் பாடிப் புகழ்ந்தார்.

"ஒருவனை ஒருவன் கொல்லுதலும் ஒருவனுக் கொருவன் தோற்றலும் புதிதன்று. இந்த உலகத் தின்கண் முன்னேதொட்டு இயல்பு. திரண்ட தாளையுடைய மன்றத்திடத்து வேம்பினது பெரிய கொம்பின்கண் உண்டாகிய ஒள்ளிய தளிரை நீண்ட கொடியாகிய உழிஞைக் கொடியுடனே விரவிச் செறியத் தொடுக்கப்பட்ட தேன்மிக்க மாலையை

வளைய மாலையுடனே சிறப்பச் சூடி ஓசையினிய தெளிந்த போர்ப்பறையொலிப்பக் காட்சிதக நாடு பொருந்திய செல்வத்தினையுடைய பசும் பொன்னாற் செய்த பூணையணிந்த நெடுஞ்செழியனது பெருமையையும் உயர்ந்த தலைமையினையும் அறியாராய்த் தம்மிற் கூடிப் பொருவேமென்று தன்னிடத்து வந்த புனைந்த வீரக் கழலினையுடைய இருபெரு வேந்தரும் ஐம்பெரு வேளிருமாகிய ஏழரசருடைய நல்ல வெற்றியடங்கத் தான் ஒருவனாய் நின்று பொருது களத்தின்கட் கொல்லுதலை இன்றையின் முன் கேட்டறியோம்'' என்னும் பொருள்பட,

"ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும்
புதுவ தன்றிவ் வுலகத் தியற்கை.
இன்றி னூங்கோ கேளலம். திரளரை
மன்ற வேம்பின் மாச்சினை ஒண்டளிர்
நெடுங்கொடி உழிஞைப் பவரொடு மிடைந்து
செறியத் தொடுத்த தேம்பாய் கண்ணி
ஒலியல் மாலையொடு பொலியச் சூடிப்
பாடின் றெண்கிணை கறங்கக் காண்டக
நாடுகெழு திருவிற் பசும்பூட் செழியன்
பீடுஞ் செம்மலு மறியார் கூடிப்
பொருது மென்று தன்றலை வந்த
புனைகழ லெழுவர் நல்வல மடங்க
ஒருதா னாகிப் பொருதுகளத் தடலே"

புறம்—16

என்றும் பிறவாறும் இடைக்குன்றூர் கிழார் அவனைப் புகழ்ந்து பாடினர்.

களத்தில் நாட்டிய கொடியிலுள்ள மீனைப் பார்த்து வியப்படைந்து எட்டிப் பார்ப்பன போல விண் மீன்கள் மாலையில் விளங்கித் தோன்றின. பாண்டியன் பாடி வீட்டை யடைந்து இரவில் துயில் கொண்டான்.

மீட்சி

"சேவல்கள் கூவின. சங்கம் ஆர்த்தன. முரசம் கறங்கின. பகைவரைவென்று புகழ்கொண்ட வேந்த! பாவலர் புகழும் பாண்டிய! போர்களத்தில் பகைவர் படை நின்னைக்கண்டு அஞ்சி அகன்றதுபோல் இருள் ஏகியது. தானைத் தலைவர்களைப்போல மீனினம் விளங்குத லொளிந்தன. கட்டுண்ட காவலரைப் போலக் கலைமதி ஒளியிழந்தது. பகைவர்முன் நீ வெகுண்டு நின்ற நின் தோற்றம்போல் பகலவன் வானில் தோன்றினன். நெருஞ்சிப் பூக்கள் கதிரவனை நோக்கி நிற்பதுபோலப் பெருங்குடிமக்கள் நின் மலர் முகம் நோக்கி நிற்கிறார்கள்" என்று சூதர் துயிலெடை பாடினார்கள். பாண்டியன் துயிலுணர்ந்து தவிசில் அமர்ந்தான்.

உயர் குடிப்பிறந்தாரும், அறிஞரும், செல்வர் களும், பிறரும் பாண்டியன் அடிபணிந்து, மன்ன, ஆறுக வெஞ்சினம், எமக்கருள் செய்க என்று பணி மொழி பகர்ந்து, பொன்னும் மணியும் பிறவும் குவித் தார்கள். சினந் தணிந்து சின்னாள் அங்கிருந்து பின்பு துடியும் முரசமும் முழங்கச், சங்குங் கொம்பும் ஆர்ப் பப், பாவலர் பாடக் கட்டுண்ட மன்னரிருவரையும்

முன்னடத்தி நால்வகைப் படையோடு தேரேறித் தென்னவன் புறப்பட்டுத் தலையாலங்கானம் அகன்று, வானம் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யாத காவிரிபாயும் கழனிகளையும்,காடுகளையும்,பலவூர்களையும், தாயெனப் பயிர்களுக்குத் தண்ணீரளிக்கும் வையையையும் கடந்து மதுரையை யடைந்தான். மாடமுயர்ந்த மறுகூடு சென்ருன். சோழ நாடு சென்று துன்னலர் ஐவரை மாய்த்துப் பேரரசர் இருவரைப் பிடித்துக் கட்டி வெற்றிபெற்றும் விழுப்புண் பட்டும் மீளும் மன்னனையும் வீரர்களையும் பாவையனைய பாண்டிய நாட்டு மங்கையர்கள் கண்குளிரக் கண்டார்கள். "வடுப்பல வுற்ற மறவரை நோக்கிக் குடிக்குப் பெரும் புகழ் கொணர்ந்தனரென்றும், புண்ணொடு மீண்ட பொருநரை நோக்கி, நாம் எண்ணிய வண்ணம் நண்ணினரென்றும், பொருவேல்பாய்ந்த புதல்வரை நோக்கிப், பெருமையும் புகழும் பெற்றனமென்றும், விழுப் புண்பட்ட வீரரை நோக்கி, இறப்பினும் இவர் புகழ் இருக்குமென்றும், சின்னஞ் சிறிய செம்மல் சினந்த கன்னிப் போரில் காவிரி நாட்டில் மன்ன ரைவரை மாய்த்து இருவரை யாத்துத் தென்னுட்டினுக் கிசைதேடினன் என்றும் புகழ்ந்தார்கள்.

பாண்டியன் அரண்மனையை அடைந்தான். கட்டுண்ட காவல ரிருவரையும் சிறைப்படுத்தினுன். கொண்டு வந்த பொருட்குவியல்களை வாயிலிற் குவித்தான். புலவர்களையும், புண்பட்ட தானைத் தலைவர்களையும்,களிறெறிந்த மறவர்களையும்,புரவிகளை மாய்த்த போர்வீரர்களையும், விழுப்புண்பட்ட வீரர்களையும்,

பிறரையும் என்முன் கொணர்க என்று ஏவலர்களிடம் கூறித் தவிசிலிருந்தான். அவர்களுக்குப் பொன்னையும் மணிகளையும் பூண்களையும் வாளையும் வேலையும் வயல் நிலங்களையும் ஊர்களையும் கொடுத்துச் சிலர்க்கு ஏறுதிப்பட்டமும் ஈந்தான். "வீரர்களே, நம்மை யிகழ்ந்து போர்செய்யவந்த மன்னர் ஐவரைக் கொன் ளும். இருவரைச் சிறைப்படுத்தினோம். நம்மைப் பெற்ற நாட்டினுக்கும் குலத்தினுக்கும் வெற்றிச்சிறப் பையும் புகழையும் கொண்டுவந்தோம். எம் வஞ்சினம் முடிந்தது. மீண்டும் போர் நிகழுமாயின் நும்மை அழைக்கிறேன். நும்உதவி போற்றத் தக்கது" என்று வீரர்களைப் பாராட்டினான். போர்க்களத்தில் புண் பட்டு மாய்ந்த பலர்களுடைய உருவையும் பெயரை யும் செயலையும் பொறித்துக் கல்நாட்டுவிழாச் செய்து வணங்கினான். இறந்தவர்களுடைய உறவினர்களுக் குப் பொருளும் நிலமும் கொடுத்துப் பாதுகாத்தான்.

சிறையில் அடைக்கப்பட்ட யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேர லிரும்பொறையும் சோழனும் உடல் தளர்ந்து தலை குனிந்து கண்ணீர்வடித்து நெட்டுயிர்ப் புற்று வருந்தி வாழ்ந்து வந்தனர். உண்ணாமலும் உறங்காமலும் சின்னாட்களைச் சிறையில் கழித்தனர். இருவர்களுள் யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும் பொறை பயம்பிடை வீழ்ந்த யானை அதனைத் தூர்த் துக் கடந்து செல்வது போலக் கதவை உடைத்துச் சிறையை விட்டகன்று, பாண்டிய நாட்டின் பலவூர் களையும் கடந்து, சேரநாடு போய்ச் சேர்ந்தான். சோழன் தானும் சிறைவீடு பெறக் கருதிப் பூண்

களுக்கு அழகுதரும் பொற்பையுடையவளும் மதியை வென்ற முகத்தை யுடையவளும் வேலைவென்ற விழிகளையுடையவளும் தேனை வென்ற தீஞ்சொலுடையவளும் மயிலைவென்ற சாயலையுடையவளுமாகிய தன் மகள் பொன்னியைத் திறைப்பொருளாகவும் மணமகளாகவும் கொடுப்பதற்கு எண்ணிப் பாண்டியனுக்குத் தெரிவித்தான். பாண்டியன் உடன் பாடு பெற்று மணநாள் உரைத்துத், தோல்வியால் வருத்தமும், மகட்கொடையால் மகிழ்ச்சியும் பெற்று, விடுதலையுற்று உறையூரை யடைந்தான்.

சோழன் சிறைவீடு பெற்றுச் சென்றபின் பாண்டிய நாட்டிலுள்ள குடபுலவியனார் என்ற புலவர் நெடுஞ்செழியன் பகைமன்னரைத் தலையாலங்கானத்தில் போர் செய்து வென்ற வலிமையைக் கேட்டு அவனைக் கண்டு களிப்பதற்கும், அவனிடம் ஒரு வேண்டுகோள் செய்து கொள்வதற்கும் மதுரையை அடைந்தார். அரண்மனையை அடைந்தார். செழியன் அரியணையிலமர்ந்திருந்தான். அவனை அணுகி அவன் மார்பினைப் புல்லி மகிழ்ந்து, "ஒலிக்கும் கடலாற் சூழப்பட்ட அணுச்செறிந்த அகன்ற உலகத்துக்கண் தமிழ்ப்படை கைகலந்த தலையாலங்கானத்தின்கண் நிலைபெற்ற உயிரது பன்மையையும், அவ்வுயிரைக் கொள்ளுங் கூற்றினது ஒருமையையும், நின்னுடனே சீர்தூக்கிக் காட்டிய வெற்றி வேலையுடைய செழிய! கலங்கி மலைக்கண்ணே தங்கிய குருவியினம்போல அம்பு சென்று தைத்த பொறுத்தற்கரிய புண்ணையுடைய

யானையினது துளையையுடைய பெருங்கைவாயுடனே துணிந்து வீழ்ந்து கலப்பையை யொப்ப நிலத்தின் மேலே புரள வெட்டிப் போர்க்களத்தின் கண்ணே வீழ்த்த ஏந்திய வாள் வெற்றியையுடையோராய் எந் தலைவனோடு கிடந்தார், எம்முடைய புல்லிய தலையையுடைய மைந்தர். இப்பெற்றிப்பட்ட வென்றியும் உளவோ நமக்கென்று சொல்லி முதிய மறக் குடியிற் பிறந்த பெண்டிர் இன்புற்று உவகையால் அழ, அதுகண்டு நாணிக் கூற்றமிரங்கிய அஞ்சத்தக்க போர்க்களத்தின்கண்ணே இருபெருவேந்தரும் ஐம் பெருவேளிருமாகிய எழுவரது நல்ல வலியை வென் றோய், நினது கழுவி விளங்கின முத்தாரம் அகத் திட்ட மார்பைப் பெரும்புலியைப் படுக்கும் வேட்டு வன் எந்திரமறிந்து கொளுத்திய பெரியகல்லையுடைய அடாரையும் போலுமென்று புல்லினேனல்ல னோயான்" என்னும் பொருள்பட,

'இமிழ்கடல் வளைஇய ஈண்டகன் கிடக்கைத்
தமிழ்தலை மயங்கிய தலையாலங்கானத்து
மன்னுயிர்ப் பன்மையும் கூற்றத் தொருமையும்
நின்னொடு தூக்கிய வென் வேற் செழிய
இரும்புலி வேட்டுவன் பொறியறிந்து மாட்டிய
பெருங்கல் லடாரும் போன்மென விரும்பி
முயங்கினே னல்லனோ யானே மயங்கிக்
குன்றத் திறுத்தகுரீஇ யினம் போல
அம்பு சென்றிறுத்த அரும்புண் யானைத்
தூம்புடைத் தடக்கை வாயொடு துமிந்து
நாஞ்சி லொப்ப நிலமிசைப் புரள
எறிந்து களம் படுத்த ஏந்துவாள் வலத்தர்

எந்தையொடு கிடந்தோர் எம்புன்றலைப் புதல்வர்
இன்ன விறலும் உளகொல் நமக்கென
மூதிற் பெண்டிர் கசிந்தழ நாணிக்
கூற்றுக்கண் ணோடிய வெருவரு பறந்தலை
எழுவர் நல்வலங் கடந் தோய்நின்
கழூஉ விளங் காரங் கவைஇய மார்பே''

புறம்—19.

என்று பாடிப்புகழ்ந்தார்.

பின்பு, புலவர் தம் நாட்டின் நிலைமையைத் தெரி விக்க எண்ணிப் "பெரியோய் நீரை இன்றி யமையாத உடம்பிற்கெல்லாம் உணவு கொடுத்தவர்கள் உயி ரைக் கொடுத்தார். உணவை முதலாக வுடைத்து அவ்வுணவாலாகிய உடம்பு. ஆதலால் உணவென்று சொல்லப்படுவது நிலத்தோடு கூடியநீர். அந்நீரையும் நிலத்தையும் ஒருவழிக்கூட்டினவர்கள் இவ்வுலகத்து உடம்பையும் உயிரையும் படைத்தவராவர். நெல் முதலியவற்றை வித்தி மழையைப் பார்த்திருக்கும் புல்லிய நிலம் இடமகன்ற நிலத்தை யுடைத்தாயினும் அது பொருந்தி ஆளும் அரசனது முயற்சிக்குப்பயன் படாது; ஆதலால் கொல்லும் போரையுடையசெழிய! இதனைக் கடைப்பிடித்து விரைந்து நிலங் குழிந்த இடத்தே நீர்நிலை மிகும் பரிசு தளைத்தோர் தாஞ் செல்லுமுலகத்துத் தம்பேரோடு தளைத்தோராவர். அந்நீரைத்தளையாதவர் இவ்வுலகத்துத் தம்பெயரைத் தளையாதோராவர்'' என்னும் பொருள்பட

'' நீரின் றமையா யாக்கைக் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே.

உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்.
உணவெனப் படுவது நிலத்தொடு நீரே.
நீரும் நிலனும் புணரியோ ரீண்டு
உடம்பும் உயிரும் படைத்திசி னோரே.
வித்திவா னோக்கும் புன்புலம் கண்ணகன்
வைப்பிற் றாயினும் நண்ணி யாளும்
இறைவன் றாட்குத வாதே அதனால்
அடுபோர்ச் செழிய இகழாது வல்லே
நிலனெளி மருங்கி னீர்நிலை பெறுகத்
தட்டோ ரம்ம இவட்டட் டோரே;
தள்ளா தோரிவட் டள்ளா தோரே''

புறம்—18.

என்று பாடினார்.

புலவன் புகழ்த்துரையையும் முறையீட்டையும் பாண்டியன் கேட்டு மகிழ்ந்தான். புலவருக்குப் பொன்னையும் மணியையும் பிறவற்றையும் பரிசில் கொடுத்தான். அவர் வேண்டுகோளின்படி நீர்நிலை களை வெட்டி வேளாண்மைக்கு வேண்டிய உதவி புரிந்தான்.

திருமணம்

சோழன் தன்னாடு சென்ற பிறகு, கற்றறிந்த அமைச்சரோடும் உற்றார் உறவினரோடும் சூழ்ந்து, பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுக்கும் என் மகள் பொன்னிக்கும் இன்றைக்கு ஏழாம் நாள் மணம் நடைபெறும் என்று நாடெங்கும் முரசறைவித்தான். அறிஞர்களுக்கும், புலவர்களுக்கும், மன்னர்களுக்கும், பிறருக்கும் முடங்கல் அனுப்பினான். அரண்மனையும்

வீதிகளும் வீடுகளும் பந்தலிட்டு அழகு செய்யப்பட்டன. மாடங்களில் கொடிகள் அசைந்தாடின. வாசல்களில் வாழையும் கமுகும் நாட்டப்பட்டன. பாவை விளக்கும் பொற்குடங்களும் வைக்கப்பட்டன. பழமணல் நீக்கிப் புதுமணல் பரப்பப்பட்டது. மரங்களும் செடிகளும் கொடிகளும் புல்லும் நிரல்பட வளர்க்கப்பட்ட பூம்பொழில்களில் குறுக்கும் நெடுக்குமாகவுள்ள வழிகளில் இருக்கைகளும் படுக்கைகளும் அமைக்கப்பட்டன. இலையும் மலரும் நிறைந்த நீருண்துறைகளும் புதுப்பிக்கப்பட்டன. அரண்மனையில் பொன்னாலும் மணியாலும் அழகுசெய்யப்பட்ட மணமண்டபம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. பன்னிறமணிகளால் செய்யப்பட்ட இலை, பூக்களையுடைய செடிகள் பந்தரிற் பலவிடத்தும் வைக்கப்பட்டன. எண்ணெயும் திரியுமின்றி எரியும் மின் விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டிருந்தன. செந்தமிழ் பாடல்களையும் பிறமொழிப் பாடல்களையும் பாடும் ஒலிபரப்பிப் பொறிகள் ஆங்காங்கு அமைக்கப்பட்டு இசைகள் எழுப்பப்பட்டன.

எழுவரை வென்ற இளம்போர் மடங்கலை அமைச்சரும் பிறரும் சோழ நாட்டிற்கு அழைத்தனர். தென்னவர் கோமான் தேரி லேறினான். கொடிகளும் குடைகளும் முன் சென்றன. குறள்களும் சிந்துகளும் நெடில்களும் புறப்பட்டன. நால்வகைப் படைகளும் நடந்து சென்றன. உற்றாரும் உறவினரும் ஊர்திகளில் ஏறி ஏகினார்கள். அமைச்சர்களும் புலவர்களும் அருகில் படர்ந்தார்கள். மயிலஞ்சாயல்

மங்கையர்கள் பின் தொடரச் சங்கமும் கோடும் தடாரியும் முழங்க, மங்கலப் பாடல்கள் மகளிர் பாடச் செவ்வேள் போன்ற தென்னவன் சென்றான். மதுரையைக் கடந்து தன்னுடைகன்று பொன்னி நாடடைந்தான்.

செழியன் வருகையைச் சின்னங்கள் தெரிவித்தன. மாளிகைமேலும் வாயில்முன்னும் மங்கையரிருந்து முகிலைக் கண்ட மயில் போல மன்னனை நோக்கினார்கள். மலர் மழை பொழிய, வாழ்த்தொலி முழங்க, உறையூரை யடைந்து அரண்மனையை அடைந்தான் பாண்டியன். புகழமைந்த புரவலனுக்கும் பொற்பமைந்த பொன்னிக்கும் உடுப்பன உடுத்து, அணிவன அணிவித்து, முடிப்பன முடித்துப், பூசுவன பூசி அழகு செய்தார்கள். வனப்பு மிகுந்த மண மண்டபத்தில் அவிரொளி மணித்தவிசில் அமர்த்தினார்கள் கற்பு மிகுந்த தமிழ் நாட்டுக் காரிகையர் அருஞ் செயல்களைக் கூறி அவர்களைப் போல் மலரும் மணமும் போலவும் உடலும் உயிரும் போலவும் நெஞ்சம் ஒன்றி நெடுநாள் வாழ்வீர்களாக என வாழ்த்திப் பெற்றோரும் பெரியோரும் பொன்னியைத் தென்னவர் கோன் செழியனுக்கு நல்கினார்கள். மலர் மழை பொழிந்தது. வளைகள் முழங்கின. முழவம் ஆர்த்தன. வாழ்த்தொலி எழுந்தது.

"செழியனைக் காண்பார்; செல்வியைக் காண்பார்.
அழகும் உருவும் அறிவும் குணனும்
இயைந்தன என்பார். இவரைப் படைத்திங்கு
ஒருவழிக் கூட்டி உயிருட லாக்கிப்

பெருமகிழ் வெய்தப் பிணைத்த தெய்வம்
வாழ்க என்பார். வனப்பினைக் காணக்
காழகிற் குழலிர் கண்பல வேண்டும்
இரண்டே பெற்றனம் என்று புலம்புவார்.
அணிகள் உடலுக் கழகு செய்தில அவைக்கு
இவருரு வேஅணி இயற்றுவ என்பார்.
கண்டு கண்டு களிப்பார் பலரால்''.

சீரும் சிறப்பும் தெரிவையர் ஏந்திச் சென்றார்கள். முழவங்கள் முழங்கிச் சென்றன. கோடும் சங்கும் சின்னமும் ஆர்த்துச் சென்றன. குறளும் சிந்தும் கூனும் முன் சென்றன. படைகள் பலவும் நடந்தன. தெரிவையர் திரண்டு பின்வரப் பொற்றேரூர்ந்து பொற்பு மிகுந்த பொன்னியோடு தேரிலேறி ஊர்வலஞ் சென்று புனல் நாடு கடந்து மதுரையை யடைந்தான் மன்னன் நெடுஞ் செழியன். உடன் வந்தார் பலருக்கும் பரிசில் வழங்கி விடை கொடுத்தனுப்பினான். பொன்னியும் செழியனும் பூவும் மணமும் போல உள்ளம் ஒன்றி உறைந்தார்கள். இன்பந் துய்த்து இனிது வாழ்ந்தார்கள். காவிலாடிக் களிமகிழ் வெய்தினார்கள். வாவியிலாடி மகிழ்ந்தார்கள். மலைமிசை யிவர்ந்தும் அலைகடல் படிந்தும் அகங் களித்தார்கள்.

இங்ஙனம் மணமக்கள் இன்பந் துய்த்து வாழுங் காலத்து, வேள் எவ்வியும் முத்தூர்க் கூற்றத்து மன்னனும் உட்பகை யுடையவராய்ப் நட்பிலராய் பாண்டியனுக்கு மாறுபட்டு வாழ்ந்தார்கள். அவ்விருவர் வலியையும் அடக்குதற் கெண்ணி மயிலனைய மங்கை

பொன்னியைப் பிரிந்து நால்வகைப் படைகளையும் நடத்திச் சென்றான் தென்னவர் கோமான் செழியன். ஞாயிறு மேலை வெற்பை மேவிற்று. மாலையும், பிறையும்,வாடையும் தோன்றிக் கணவனைப்பிரிந்த காரிகை பொன்னிக்கு இன்னல் விளைத்தன. துணையைப் பிரிந்த அன்றில் போன்று அவள் துயருற்று வாழ்ந்து வந்தாள்.

வாடை

ஞாயிற்றின் வெம்மையினால் கீழைக்கடலில் தோன்றி நீராவியாய் நெடு விசும்படைந்து பகைவர் மேற் செலும் பாண்டியன் நெடுஞ் செழியன் படை போல் பரந்து ஆர்த்து, அவன் வில் வளைத்து எய்யுங்கணைபோல் பல துளிகளைச் சிதறுங் கருமுகில், புகழ்ந்து பாடும் புலவர்க்கு அவன் வரையாது கொடுக்கும் வண்மையைப்போல மலையினும் நிலத்திலும் பெரும் மழையைப் பெய்தலினால் பெருகி ஓடுகின்ற நீர் கல்லிற் புரண்டு, காலில் நடந்து, கிளைகளோடு சேர்ந்து, ஓடையிலோடிக், குளம் புகுந்து, அவன் புகழ்போல் நிறைந்து, மதகூடு சென்று முன்னிருந்த கடலுக்குச் செல்லுந்தொறும் நிலமெங்கும் தண்ணீர் ஓடுதலினாலும், மரங்களும் செடிகளும் கொடிகளும் பன்மலர்களை அடி முதல் முடிவரை மலர்த்தி வானவில்லில் வயங்கித் தேன் துளிகளையும் மழைத்துளிகளையும் சிந்துதலினாலும், வெண் முத்துக்களை வெளிப் படுத்துவது போலப் பல்வகைப் புல்களும் நெற்பயிர்களும் துளிகளைச் சுமந்து கொண்

டிருத்தலினாலும், வாவியில் உலவி, வயலில் நடந்து, காவில் நுழைந்து வாடைக்காற்று வீசுதலினாலும், துளிகளால் நனைந்த சிறகுகளையுடைய புட்கள் இரை தேர்ந்துண்டு இன்புற்று வாழ்தலை ஒழிந்து மாடங்களின் கொடுங்கைகளில் தங்கி வருந்தும்; குயில்களும் வண்டுகளும் பாடல்களை மறந்து நடுங்கித் துயருறும்; ஆடுகள் புற்களை உண்ணாமலும் வேறோரிடம் செல்லாமலும் மெலிந்து மாயும்; யாழை விடுத்துப் பாடுதலொழிந்து போர்வையால் மூடி மங்கையர்கள் நடுங்குவார்கள்; சிறுமியர் பொய்கையில் நீராடார், பொழிலில் பூக்கள் கொய்யார்; சிறுவர் தெருக்களில் விளையாடார்; கணவரைப் பிரிந்த மகளிர் உணவு கொள்ளார். மலர் புனையார்; போருக்குச்சென்ற தன்காதலர் மீள்வர் என்று அவர் வருகை நோக்குவர்.

பகைவர் மேற் சென்ற பாண்டியன் மனைவி பொன்னி உயர்ந்த கால்களையுடைய கட்டிலில் தலையணைமேல் தலையை வைத்துக் கருங்கூந்தல் மார்பில் புரளவும், கைவளையல்கள் கழலவும், மெய் பசலைபூப்பவும் வெய் துயிர்ப்புற்று வெந்துயருறுவாள் தோழியை அழைத்து மன்னன் வருகையைக் கண்டு வா என்று ஏவுவாள். படுக்கையில் புரள்வாள். கிள்ளைக்குப் பாலூட்டி வேந்தன் பெயரை விளம்பும்படி செய்வாள். வாடைக்கு மெலிந்து வருந்தி எரியிடை அகப்பட்ட பூங்கொடிபோல இன்னலெய்துவாள். தோழிகள் சொல்வன சொல்லிச் அவளைச் சூழ்ந்திருந்து அவள் துயரை ஆற்றிக் கொண்டிருந்தனர்.

போர்மேற் சென்ற புரவலன் நெடுஞ்செழியன் படைகள் நெடுவழி நடந்தன.

"துடியும் முரசும் போரெனச் சொல்லக்
கொடிமுன் செல்ல இடியென ஆர்த்துக்
கயலினந் தாவக் கடல்புரள் வதுபோல்
அயில் வேல் தாங்கி ஆட்படை சென்றது.
கடும்பரி மேற்செல் காளைகள் போலத்
தொடுகணை மறவர் துரகமேற் சென்றனர்.
வேழ மேற்செல் வெம்புலி போல
வாளினர் யானை வயினிவர்ந் தேகினர்.
தேரின் மேற் செலுஞ் சீயம் போல
வீரர் தேரின் மேலிவர்ந் தேகினர்.
கோளுலாம் வானைக் குறுகுதல் நலமெனத்
தூளி யெழுந்து துதைந்து பறந்தன"

இவ்வாறு நால்வகைப் படைகளும் நடந்து வேள் எவ்வி மிழலைக் கூற்றத்தை அடைந்தன. எவ்வி செழியன் வருகையைத் தெரிந்து தன் படைகளோடு வந்து எதிர்த்தான். பெரும்போர் நடந்தது. அப் போரில் பாண்டியன் வேலொன்று எவ்வி மார்பூடேகி மண்ணில் வீழ்த்தி மாய்த்தது. அவன் வீரர்கள் போர் செய்யா தொழிந்தனர். வேள் எவ்வி மனைவி அவண் வந்து அவன்மேல் விழுந்து அழுது புலம்பினுள்.

எவ்வி மாய்வையும் அவன் மனைவி புலம்பலையும் கண்டு வருந்தி வெள்ளெருக்கிலையார் என்ற புலவர் "நோவக் கடவேனே யான்? எனது வாழக் கடவ மிக்க நாள் மாய்வதாக. பிடியினது அடிபோன்ற சிறிய இடத்தினை மெழுகித் தன்னை மேவப்பட்ட

காதலி புன்மேல் வைக்கப்பட்ட இனிய சிறிய பிண்டத்தை எவ்வாறு உண்டான் கொல்லோ? உலகத்தார் யாவரும் புகும் பரிசு திறந்த வாயிலையுடைய பலரோடுங் கூடி உண்டலை மருவியோன்" என்னும் பொருள்பட,

"நோகோ யானே தேய்கமா காலை
பிடியடி யன்ன சிறுவழி மெழுகித்
தன்னமர் காதலி புன்மேல் வைத்த
இன்சிறு பிண்டம் யாங்குண் டனன்கொல்
உலகுபுகத் திறந்த வாயிற்
பலரோ டுண்டல் மரீஇ யோனே."

புறம்—234

என்னும் பாடலை வருந்திப் பாடினர்.

நெடுஞ் செழியன் மிழலைக் கூற்றத்தைக் கைப்பற்றியபின் முத்தூர்க் கூற்றத்தை அடைந்து வேளிர்களை வென்று அக்கூற்றத்தையும் கொண்டான். பாசறைக்குச் சென்று விழுப்புண்பட்ட வீரர்களைப் பார்த்து உரையாடும் பொழுது வாடைக்காற்று அம்மன்னன் மெய்யில் வீசி நடுங்குவித்தது. தன்னை நடுங்குவித்த வாடைக்காற்றுத் தனித்திருக்கும் தன் மனைவியையும் நடுங்குவித்து வருத்துமென்று எண்ணி அப்பொழுதே தேரேறிப் புலவர் பாட, வீரர்கள் சூழ, சங்கம் அதிர மதுரை மாநகரை எய்தினான். அரண்மனையை அடைந்து வாடையால் வருந்தி மெலிந்து துயிலிழந்து சோரும் தன் துணைவியைக் கண்டு அவளை மகிழ்வித்தான்.

மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர் என்ற புலவர் செழியன் வெற்றியையும், வாடையின் இயல்பையும், அதனால் வருந்திய கோப் பெருந்தேவியின் மெலிவையும், அவள் மெலிவை அம் மன்னன் வந்து நீக்கிய தன்மையையும் அமைத்து நெடு நல் வாடை என்னும் நூலைப்பாடி மன்னனை மகிழ்வித்தார். மன்னன் புலவர் திறமையையும் நூலின் அருமையையும் புகழ்ந்து அவனுக்குப் பரிசில் கொடுத்தான். மாங்குடி மருதனார் "நெல்லரி" என்னும் பாட்டைப்பாடி மன்னனைப் புகழ்ந்தார்.

காஞ்சி

பேரரசர்களையும் வேளிர்களையும் வென்று பெறுதற்கரிய பெரும்புகழ் கொண்டு, தனக்கு நிகர் தானேயாகி விளங்கிய பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தன் நாட்டை நன்கு காவல் செய்தான். அவன் ஆளுகைக்குட்பட்ட சிற்றரசர்களும் வேளிர்களும் திறை செலுத்தி வந்தனர். குடிகள் தங்கள் கடமைகளைக் கொடுத்தனர். மலை வளங்களும், வயல் வளங்களும் பொழில் வளங்களும், கடல் வளங்களும் அரண்மனையில் எங்குங் குவிந்து கிடந்தன. களவு, கொலை முதலியன நிகழாமல் காவலாளர்கள் காவல் செய்தனர். நீதி மன்றங்கள் முறை கூறுவோர் உரை கேட்டு நடு நிலைமையோடு ஆராய்ந்து முடிவு செய்தன. அறக் கூழ்ச்சாலைகள் உழைப்பில்லார்க்கும் ஆதரவில்லார்க்கும் பொருளில்லார்க்கும் உணவு கொடுத்தன. மருத்துவ நிலையங்கள் நோயாளர்களுக்கு மருந்தளித்தன. படைப் பயிற்சிக் கழகங்கள் இளைஞர்களுக்கு, விற்

பயிற்சியும், குதிரை ஏற்றமும், மற்போரும் கற்பித்தன. செந்தமிழ்க் கழகங்கள் அறம் பொருள் இன்பங்களின் இயல்பையும், கடவுளியல்பையும் எடுத்துரைத்தன.

மேலும் மன்னன் காடு கெடுத்துக் கழனி யாக்கினான். வீடுகளைப் புதிதாய்க் கட்டிப் பலவூர்களை உண்டாக்கினான். குளங்கள் தொட்டுக் கூலங்களை விளைவித்தான். மரங்களை வழிகளில் வைத்து நெறிப்படுவார்க்கு நிழலாக்கினான். பூம்பொழிலும் பொய்கையும் உண்டாக்கினான். பள்ளிகள் அமைத்து அனைவர்க்கும் செந்தமிழைப் பயில்வித்தான். பாடும் புலவர்க்கும் பாணர்களுக்கும் பரிசில் வழங்கினான். எளிமையிற் காணும் இடத்திலிருந்து குடிகள் கூறும் குறைகளை நீக்கினான்.

போர் செய்வதற்குப் பகைவ ரின்மையால் சேவற்போரும், தகர்ப் போரும் பார்த்தும், சொற் போரும் இசைப்போருங் கேட்டும் பொழுது போக்குவான். சிவபெருமான் முதலிய தெய்வங்களுக்கு விழாவெடுத்துப் பலரையும் தொழும்படி செய்வான்.

ஓங்கிய புகழையுடைய மாங்குடி மருதனார் பாவலர் புகழும் பாண்டியன் திறமையையும் அறச் செயலையும் தெரிந்து அவனுக்கு வீட்டுநெறி உணர்த்த எண்ணி, அவனை அணுகி, "மன்ன! வென்று புகழ் கொண்ட வேந்தே! மலர் தலை யுலகத்துப் பிறந்து மாய்ந்தோர் கடல் மணலினும் பலராவர். பிறவியினால் பயன் பெற்றோர் சிலராவர். நீ கல்வியில் சிறந்

தனை. காவல் புரிதலிற் சிறந்தனை. நல்லறங்களை நாடிச் செய்தாய். வில்லும் புலியும் வேறு கொடிகளும் வல்லமை யிழந்து வணங்க நின்றாய். நீ நினைந்த நிலமும் பொருளும் நின்னை நாடி வந்தடையும். நின்னுடைய புகழ் மண்ணில் மாயாது. உலகம் பலருக்கும் பொதுவாகும். பகைவர் தங்கள் படையால் வலிமை யடையின் உலகம் அவரை அடைந்துவிடும், உருளும் சக்கரம் போலச் செல்வம் ஓரிடத்தும் நில்லாது. உடம்பும் உயிரும் ஒன்றி வாழினும் ஒன்றைவிட்டொன்று பிரியும் இயல்பின. உயிர் உடலைவிட்டுப் பிரியும் பொழுது அதனைத் தொடர்ந்து செல்வன நல்வினை தீவினைகளேயாம். நீ செய்யும் நல்வினைகள் புகழையும் இன்பத்தையும் நல்கினும் அவை பிறவியை ஒழிக்கா. அவிசொரிந்து வேள்வி செய்வது உயிர்க்கொலையாகும். நான் சொல்லிய இவற்றை நீ பலரிடமும் கேட்டு உண்மையை அறிவாயாக. செழிய? கடவுள் வழிபாட்டில் நின்கருத்தைச் செலுத்துவாயாக. அக்கடவுள் வழிபாட்டிலும் சமயக்கணக்கர் தாம் தாம் கண்டு கூறிய வழிகளிற் செல்லாது செந்தமிழ் மாந்தர் தெள்ளிதின் ஆராய்ந்து உரைத்த கந்தழிக் கடவுளைக் கருத்தில் வைத்து மெய்யறிவாகிய விளக்கினால் அகவிருளை நீக்கி அக்கடவுளைக் கண்டு களிப்பாயாக. மக்கட் பிறப்பினால் எய்தும் மிக்க பயன் இதுவேயாகும். நின் வாழ்நாள் சிறந்து விளங்குக'' என்னும் பொருள்பட மதுரைக் காஞ்சி என்னும் அரிய நூலைப் பாடி மெய்யுணர்த்தினார்.

பாண்டியன் கேட்டு மலர்த் தேனுண்ணும் வண்டு போல் மகிழ்ந்தான், உலகினியல்பையும் உண்மை அறிவையும் அறிந்தான். காஞ்சி பாடிய மாங்குடி மருதனார்க்கு உயர்ந்த பரிசில் உவகையில் நல்கினான். புலவர் கூறியபடி நான் எனது என்னும் செருக்கறுத்து அவா வொழித்துப் பிறவா யாக்கைப் பெருமானை மனத்திலிருத்தி அகவிருள்கடிந்து அவனருளாலே அவனை உணர்ந்து பிறவி நீங்கிப் பேரின்பமுற்றான்.

ARCHIVES
106188

MUDI MANNAR MOOVAR

BY

Vidwan P. GOVINDA MUPPANAR

Tamil Pandit, Sevaga Pandian High School, Rajapalayam.

S. R. SUBRAMANIA PILLAI

PUBLISHER :: TIRUNELVELI

[As. 10